CONSTANTIN M. BORCIA

LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR

(FICȚIUNI)

Editura
PRINTECH

Editura Printech
Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior – Cod CNCSIS 54

TIPAR:
S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH
Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREŞTI
Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51
E-mail: andortipo@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORCIA, CONSTANTIN
Locuitor în lumea viselor / Constantin M. Borcia. - Bucureşti : Printech, 2010
ISBN 978-606-521-619-8

821.135.1-31

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia
Coperta şi ilustrațiile interioare: Constantin Borcia
Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , Bucureşti, România

© Copyright 2010
Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR

(FICŢIUNI)

INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS

(FICTIONS)

" În vis, fiecare îşi are universul său particular, în vreme ce în stare de veghe toţi oamenii au un univers comun."

HERACLIT

" In dreaming, everyone has his particular universe, whereas in wakefulness all people have a common universe. "

HERACLITUS

Părinţilor mei care au vegheat asupra mea, pentru a nu mă pierde în labirintul vieţii, dar mi-au dăruit şi libertatea de a visa, acelor cărţi care m-au făcut să am încredere în curajul, în generozitatea şi în frumuseţea sufletului omenesc, precum şi tuturor locuitorilor din misterioasa lume a viselor...

My parents who watched over me for me not to lose the labyrinth of life, but gave me the freedom to dream, those books that I have to trust their courage, generosity and beauty of the human soul as and all residents of the mysterious world of dreams ...

LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICŢIUNI)

INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia
Coperta şi ilustraţiile interioare: Constantin Borcia
Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , Bucureşti, România

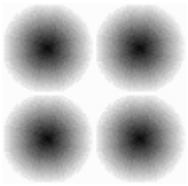

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

Bucureşti, 2007, 2008, 2009, 2010

ROMÂNIA

LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR
- FICŢIUNI -

CUPRINS

PREFAŢA / 4

1. **DE LA INFERN LA PARADIS / 5**
2. **ACEA FIINŢĂ MIRACULOASĂ / 10**
3. **NOPŢI ENIGMATICE / 13**
4. **FĂCĂTORII DE PERLE / 18**
5. **PASĂREA PHOENIX / 20**
6. **UN ALT VIITOR... / 23**
7. **VEŞNICA EXPEDIŢIE / 25**
8. **TIMPUL NU MAI ARE SENS PENTRU MINE / 29**
9. **CÂND TOŢI OAMENII ÎŞI VOR ADUCE AMINTE... / 31**
10. **UN FALS ISTORIC ? / 33**
11. **INSTINCTUL DE SUPRAVIEŢUIRE / 34**
12. **LOCUL UNDE DISPĂREAU OBIECTELE... / 35**
13. **ATUNCI CÂND SOARELE SE VA STINGE / 37**
14. **ISTORIE MODIFICATĂ / 38**
15. **SCRISOARE CĂTRE MINE ÎNSUMI / 39**
16. **SFÂRŞITUL NAVETEI EXCELSIOR / 41**
17. **DINCOLO DE BARIERA DE LUMINĂ / 44**
18. **PUNCTUL TRIPLU AL TIMPULUI / 47**
19. **MISTERUL STATUETEI / 48**
20. **SĂ FI FOST ADEVĂRAT ? / 49**
21. **LUMEA FANTASMELOR... / 50**

Texte in Engleza / Texts in English / 54

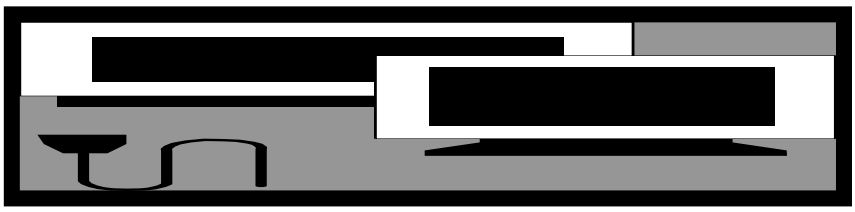

PREFAŢA

Fiecare dintre noi are un UNIVERS al său în care trăieşte, în care se mişcă şi în care îşi desfăşoară activitatea. Sunt însă şi mulţi oameni care trăiesc în mai multe UNIVERSURI, trecând cu dezinvoltură dintr-un UNIVERS în altul. Printre aceşti mulţi oameni mă număr şi eu. Problema cea mai importantă care se pune este aceea de a comunica ceva şi altora – gânduri, idei sau sentimente... Chiar dacă acest lucru este foarte greu de făcut, totuşi, am încercat să prezint câteva dintre UNIVERSURILE în care am trăit…

Cu bine,

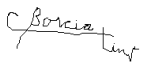

Dr. Chim. Constantin BORCIA

Redactare : 1984 – 1986; 1991- 1999; 2004-2010

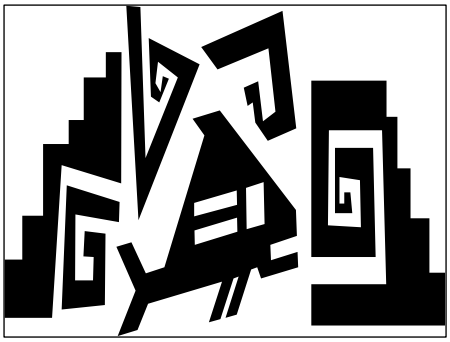

DE LA INFERN LA PARADIS

" Până în prezent avem cele mai vagi noţiuni despre felul cum ar fi putut să fie viaţa şi ce fel de posibilităţi tăinuieşte ea." 45
PRENTICE MULFORD

1. O relatare a ziarului "Ştiinţificul"

Suntem informaţi că un grup de exploratori polari au descoperit în apropiere de Polul Sud, undeva în apele oceanului Indian, o insulă... ciudată. Despre ce este vorba ? Iată ce ne relatează un explorator, dr. Thomas Dorn, venit pentru câteva zile în oraşul nostru, pentru a participa la simpozionul "Viitorul mărilor, oceanelor şi continentelor" şi pe care l-am întâlnit cu câteva minute înainte de a intra în submarinul Delphi, cu care va călători spre baza de cercetare.

"Este ciudat, dar şi acum se mai găsesc pete albe, regiuni neexplorate, necunoscute cum a fost şi încă este această insulă pe care am numit-o... Insula Morţii. Nu este cazul să îi precizez acum coordonatele geografice, din mai multe motive, însă este interesant de arătat că, în jurul ei, în apă şi în aer, nu există nici măcar bacterii sau viruşi... Aerul este irespirabil, de pretutindeni vin miasme pestilenţiale. Pe insulă există un munte care îşi ridică semeţ spre cer, vârful… Este de fapt un crater... Ne aşteptăm ca acesta să erupă, într-o zi… Îmbrăcaţi în costume asemănătoare celor purtate de cosmonauţi, am explorat câteva locuri din insulă. Aici am găsit arbori, dintre care unii erau pietrificaţi, iar alţii erau carbonizaţi. Se mai găseau schelete având forme dintre cele mai stranii, unele fiind carbonizate. În rest, nu întâlneam decât praf, pietre, bolovăniş, stânci şi văi. Eram şi încă suntem stupefiaţi, cu toate că am văzut noi şi alte locuri dezolante dar acesta, nu ştiu cum, dar parcă întrece în grozăvie, tot ceea ce am văzut ! Din când în când, la intervale neregulate, se auzeau pocnituri şi bubuituri care păreau că vin de pretutindeni şi în acelaşi timp de nicăieri... Iar în intervalele dintre pocnituri şi bubuituri, se aşternea o linişte apăsătoare... Aveam senzaţia că se va produce o explozie iminentă... dar care totuşi nu se producea... încă... În zilele când exploram insula eram cu toţii surescitaţi, nervoşi... Ne întrebam înfioraţi, ce anume provocase moartea atâtor vieţuitoare care odată, se părea că populaseră atât insula cât şi aerul şi apele din jurul insulei ? Ce ? Să fi fost gaze toxice emanate de crater ?
În ciuda investigaţiilor noastre stăruitoare, cercetările sunt dificile, iar răspunsul la această întrebare se lasă aşteptat..."

Preferăm să nu comentăm cele spuse de către dr. Thomas Dorn.

Eduard Lomb

2. O nouă relatare a ziarului "Ştiinţificul"

A trecut o lună de zile de când am luat un interviu distinsului dr. Thomas Dorn, vulcanolog şi geograf, cunoscut comunităţii ştiinţifice şi care ne relata unele aspecte interesante despre Insula Morţii. Cu prilejul unui nou simpozion, intitulat "Noutăţi în seismologie, vulcanologie şi geofizică", savantul dr. Dorn, a prezentat observaţiile sale despre Insula Morţii şi despre erupţia vulcanică impresionantă care a avut loc aici. Dânsul a avut amabilitatea de a ne mai da câteva informaţii despre această enigmatică insulă…

"Am să spun câte ceva în legătură cu erupţia vulcanului de pe Insula Morţii. Erupţia acestui vulcan a fost, după ştiinţa mea, printre cele mai puternice care au izbucnit vreodată şi a durat trei zile şi trei nopţi. Puterea acesteia este echivalentă cu aproape două sute de bombe termonucleare... Câteva zeci de mii de metri cubi de stânci, lavă şi pământ au fost propulsate în spaţiu… Cenuşile şi noroaiele au fost răspândite pe aproape o sută de kilometri pătraţi.

La poalele muntelui, rămăşiţele erupţiei vulcanice s-au aşternut într-un strat cu grosimea de aproximativ o sută de metri, iar în văi depunerile de noroi au atins optzeci de metri. Apoi, după această erupţie nemaipomenită, vulcanul a început să se liniştească... Atmosfera stranie, amplificată de erupţia vulcanului, a devenit copleşitoare... Pe drept cuvânt, noi exploratorii, aveam impresia că ne găseam pe o planetă străină, ostilă, pe o planetă stranie... Cercetările continuă... "

L-am întrebat pe distinsul doctor, de ce totuşi tocmai acum a fost... descoperită insula aceasta stranie (era o întrebare pe care voisem să i-o pun încă de la prima noastră întrevedere)... Dânsul mi-a răspuns astfel…

"Pe toate hărţile, la această longitudine şi la această latitudine nu este specificată vreo insulă. În acest loc era indicat... oceanul. Ce pot să vă spun ? Este posibil ca insula să fi fost acoperită de apele oceanului şi apoi să se fi înălţat... Este posibil, de asemenea, ca până la această dată sau până la o dată relativ recentă să fi fost acopertită cu gheaţă, gheaţa să se fi topit şi insula să fi migrat spre aceste locuri... Cum anume au avut loc toate aceste procese, nu ştiu... Cert este însă că pe această insulă a fost cândva viaţă... Cercetările au arătat că oasele şi alte rămăşiţe de animale şi de vegetale, conservate miraculos sunt extraordinar de vechi... de aproape o sută patruzeci de milioane de ani, adică din era mezozoică, perioada jurasică... Am găsit un obiect, un... cub ! Ei bine, da, un cub, făcut dintr-un material necunoscut, foarte dur... Se pare că ar fi vechi de un miliard şi jumătate de ani, adică ar proveni din era arhaică !... Se pare că această insulă, mai are încă multe alte surprize... "

Ne abţinem din nou să comentăm cele spuse de cunoscutul savant...

Eduard Lomb

3. Un profesor erudit

Profesorul Gertold era un om erudit, având cunoştinţe vaste de filozofie, matematică, fizică, astronomie, chimie, geofizică şi biologie. Nu de puţine ori îşi surprindea prietenii cu idei dintre cele mai năstruşnice, dar care se dovedeau până la urmă logice şi realiste. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, potrivit ca statură, uşor adus de spate. Avea chipul unui savant. Frunte înaltă, chică leonină, ochi căprui, nas drept, buze strânse şi bărbie voluntară. Într-o seară de toamnă, stătea în grădina casei sale pe o bancă. În faţa sa era o masă, iar alături de el, era unul dintre prieteni, istoricul şi geograful Poran. Stăteau şi pălăvrăgeau în faţa unor ceşti mari, umplute cu o cafea aromată, fumând ţigară după ţigară…

— Ai citit articolele alea din "Ştiinţificul" ? întrebă Poran.
— Da, le-am citit !...
— Şi ce zici, ce părere ai ?

— Cum să-ţi spun ? Descoperirea acestei insule, nu mă surprinde prea mult... Mă surprinde altceva... Cele ce îţi voi spune, s-au petrecut demult... Acum mulţi ani, pe când eram student, mă dusesem la nişte cunoscuţi, la nişte prieteni, într-o localitate rurală... Mă rog, trec peste chestiile mai puţin importante... Satul ăsta se învecina cu o pădure de fagi şi undeva, în pădurea asta trăia un om, un bătrân... Trăia izolat şi rareori venea în sat pentru câte ceva...
— Era un… sihastru ?
— Cam aşa ceva… Se povesteau despre bătrân, fel de fel de lucruri fantastice... De fapt, cei mai mulţi, spuneau că era nebun, nepericulos, este drept... Într-o zi, m-am hotărât să îl vizitez, după ce în prealabil, fusesem îndrumat de un sătean spre locul unde puteam să îl găsesc, acolo în pădure... L-am găsit după mult timp de căutări... Părea să fie un sălbatic, cel puţin la prima vedere. Am discutat cu el mult timp... aşa mi s-a părut... Şi de-abia acum, după ce am citit articolele din "Ştiinţificul", începe să mă intereseze cele ce-am aflat de la bătrân...
— Ce spunea bătrânul ?
— Pe scurt, acesta mi-a povestit următoarele... Cu mulţi ani în urmă a participat la o şedinţă de hipnoză, întrând într-o transă profundă. Când şi-a revenit din transă, se găsea într-un spital. I s-a spus că zăcuse douăzeci şi şapte de ani în stare de inconştienţă, fiind adus de mai mulţi indivizi care pretindeau că sunt prietenii lui... Fusese lăsat aici şi alimentat prin tuburi speciale implantate în vene şi artere. De fapt, în toţi aceşti ani, adică în cei douăzeci şi şapte de ani, spunea moşul, ani care i se păruse că au trecut într-o clipă, avusese senzaţia că spiritul, sufletul sau conştiinţa lui, existase într-o altă lume, într-o lume străină, undeva, departe de locurile în care trăise cândva, demult, demult... Lumea aceasta se reducea la o insulă, o insulă întinsă...
— O insulă ? întrebă surprins Poran. Şi ce mai zicea moşul ?
— Pe această insulă, spunea moşul, existau fel de fel de fiinţe care... nu erau propriu-zis vii, se asemănau mai curând cu un fel de maşini, am zice noi astăzi, cu un fel de roboţi... Aveau cele mai stranii forme şi posibilităţi de funcţionare... Era, altfel spus, o formă de viaţă minerală...
— Nu ştiu ce să cred, sunt foarte surprins, dar continuă, te rog ! strigă Poran.
— Aceste fiinţe, spunea bătrânul, fuseseră lăsate aici de o expediţie cosmică, respectiv de o cosmonavă, care vizitase planeta noastră acum mai bine de un miliard şi jumătate de ani. Evoluaseră foarte mult, foarte rapid, sub acţiunea altor legi ale dezvoltării decât acelea pe care le cunoaştem... Ele au sintetizat prin cine ştie ce procedee, viaţa... Toate astea mi le-a povestit moşul, cu alte cuvinte, cred că înţelegi, eu ţi le-am spus acum într-un limbaj comun, mai apropiat de cunoştinţele pe care le avem...
— Şi ce mai spunea bătrânul ? întrebă agitat Poran.
— Mai spunea că… avea senzaţia omniprezenţei, se afla adică pretutindeni pe acea insulă, insulă care, sper că ai înţeles, se găsea undeva, cândva, pe planeta asta... a noastră... Fiinţele acelea, realizaseră construcţii şi agregate uimitor de complexe, pe care noi le-am putea denumi astăzi... ca fiind tehnice ! Despre acele fiinţe, moşul nu mi-a spus prea multe...
— Ar fi trebuit, totuşi, să spună câte ceva, spuse Poran...

— Da, mi-a spus că acele fiinţe fuseseră create de către o supercivilizaţie, care existase anterior de... Marea Explozie sau cum i se mai spune, Big Bang, şi care supravieţuise acestui cataclism cosmic, adăpostite într-un obiect cosmic asemănător quasarului. Acea supercivilizaţie, reprezenta de fapt o formă de viaţă cuantică, deosebită de viaţa aceasta moleculară, obişnuită... Aşadar, revenind la cele ce spuneam referitor la viaţa ce existase pe insulă, aceasta a fost distrusă... A fost un cataclism de mare intensitate, fiind provocat de factori cosmici şi geologici... Apoi a urmat îngheţul... Şi ceea ce este tulburător, îţi voi spune acum... Îmi amintesc cuvintele bătrânului... "... *cândva, peste ani şi ani, se va descoperi o insulă, undeva pe la Polul Sud, care îi va uimi pe oameni şi care va arăta astfel...",* urma apoi descrierea, aproape cuvânt cu cuvânt a celor scrise în... "Ştiinţificul" !

— Foarte interesant ! strigă Poran

— În zadar l-am întrebat atunci despre ceea ce determinase dispariţia acelor fiinţe, precum şi alte aspecte legate de acea lume... În zadar, pentru că, ori nu a ştiut, ori nu a vrut să îmi spună mai mult !... Ceea ce mi-a mai spus a fost că, după ce se terminase viziunea asta, a început să îşi... studieze... propriul organism, după cum zicea el... Avea în faţa ochilor şi a conştiinţei, toate organele interne… inima, plămânii, ficatul, stomacul, rinichii... Putea urmări procesele fiziologice care aveau loc ! Alteori, avea imaginea obiectelor din camera unde zăcea, chiar a lui însuşi… Cum stătea lungit, nemişcat; avea imaginea oamenilor care intrau sau ieşeau din cameră...

— Ei bine, cum s-a sfârşit toată… povestea asta ?

— Apoi, a fost trezirea la realitate... o trezire dureroasă... De atunci, trăia singur... Din când în când, foarte rar, veneau la el câţiva turişti, cărora le povestea despre întâmplarea asta... Câteodată se mai ducea în sat pentru diverse treburi... În rest... îşi aştepta resemnat, moartea...

— Interesant, şopti Poran… Şi ce ai făcut în continuare… ?

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva şi anume că nu am dat prea mare importanţă celor povestite de moşneag !... Totuşi, uneori, m-am mai gândit la cele spuse de el... Odată cu trecerea timpului, am creat o ipoteză sau o fantezie sau un scenariu, nu prea ştiu cum să denumesc această creaţie... Am să ţi-o prezint, poate, altădată... Acum să vorbim despre altceva...

4. Două ipoteze – relatare în ziarul "Ştiinţificul"

Sala de conferinţe a Universităţii Rombell era neîncăpătoare pentru numerosul public care se strânsese aici. Se prezentau ipoteze legate de misterul care învăluia Insula Morţii. Printre cele mai fantastice ipoteze erau cele ale profesorului Gertold şi ale profesorului Tifter. Iată un extras din discursul profesorului Gertold...

" *După cum susţine Kardaşev, există trei categorii de civilizaţii. Prima categorie este aceea asemănătoare civilizaţiei de pe Terra. Alte civilizaţii evoluate, au cucerit şi au amenajat spaţiul planetar. În sfârşit, există şi civilizaţii care au cucerit propria galaxie… După Şklovski, civilizaţia de tipul doi, acelea care au cucerit şi amenajat spaţiul interplanetar, ar fi un fel de inteligenţă artificială, altfel spus, maşini, reproduceri ale fiinţelor vii, care pot părăsi sistemul lor planetar spre a se îmbina cu supercivilizaţii ale nucleelor galactice, umplând astfel regiuni întregi ale spaţiului...*

După Kardaşev, civilizaţiile de tipul trei, acelea care au amenajat propria galaxie, ar trebui să folosească legi fizice pe care noi nu le cunoaştem, putând utiliza, spre exemplu, găurile negre, pentru a călători în lumi cu spaţiu-timp diferit de al nostru…

Să ne imaginăm că reprezentanţii unei civilizaţii de tipul trei, au ajuns, accidental sau nu, acum aproape un miliard şi jumătate de ani, pe planeta Pământ, au stat un interval de timp aici şi apoi au plecat, lăsând în urmă, probabil nişte fiinţe, să zicem inapte de a mai putea continua călătoria, fiinţe care puteau fi maşini, dar nişte maşini dotate cu o inteligenţă formidabilă... Aceste fiinţe, după o vreme, au încercat şi au reuşit să sintetizeze viaţa vegetală şi animală, în laboratoare aflate pe o insulă, numită acum, Insula Morţii... De ce au făcut asta ? Probabil că au urmărit să ajungă la un anumit rezultat pe care noi nu îl putem cunoaşte, nu îl putem imagina... Este posibil să fi urmărit sintetizarea unui computer molecular, ceva asemănător cu creierul... De fapt, nu pot şti ce au vrut să realizeze acele fiinţe rămase pe Pământ, acele fiinţe reprezentante ale civilizaţiei de tipul doi... Cert este că au încercat să facă ceva... Poate că au reuşit, dar poate că nu au reuşit... Iar viaţa sintetizată de ele pe insulă a fost distrusă... Insula însăşi s-a schimbat în urma unor procese mai puţin obişnuite. Rezultatul a fost cel pe care îl ştim… O insulă... a morţii, cu toate ciudăţeniile ei... Şi, dacă îmi permiteţi, o ultimă ipoteză... Cele trei tipuri de civilizaţii se transformă una în alta, generându-se reciproc... Civilizaţia de tip terestru, evoluând, dă naştere atât civilizaţiei de tipul doi, cât şi civilizaţiei de tipul trei. Dar procesul are loc şi invers. Dar pot fi şi alte posibilităţi… Spre exemplu o viaţă bazată nu pe molecule, ci pe un ansamblu de particule elementare sau pe un ansamblu de câmpuri fizice... "

Ipoteza susţinută de profesorul Tifter, era următoarea... El susţinea că...

"...Sunt anumite câmpuri fizice care se propagă prin spaţiu şi care pot genera diferite structuri… Astfel de câmpuri fizice, au generat pe Pământ sisteme complexe care nu erau propriu-zis vii, dar care aveau totuşi capacitatea de a se adapta la mediu şi de a avea acel atribut specific vieţuitoarelor şi anume, inteligenţa...
Acestea au dăinuit o vreme, au lăsat câteva urme, apoi, din diferite cauze, au dispărut... Este posibil ca alături de acele sisteme complexe să se fi format şi unele organisme care au fost, în cele din urmă distruse. Sub influenţa diverşilor factori cosmici şi geologici, insula a suferit o serie de prefaceri, care au sfârşit cu erupţia acelui vulcan, erupţie de o violenţă, de o amploare extremă..."

Cei doi savanţi, arătau că îşi bazau ipotezele, fanteziste desigur, printre altele, pe existenţa acelui cub făcut dintr-un material inexistent pe Pământ...

Eduard Lomb

5. O notă din ziarul "Ştiinţificul"

Doctorul Thomas Dorn, aflându-se pentru o scurtă vacanţă în oraşul nostru, ne-a acordat un interviu, din care reproducem, acum, numai opinia sa despre evenimetele care au avut loc pe Insula Morţii...

"Am făcut cercetări amănunţite pe Insula Morţii. Pe baza datelor obţinute, care au fost prelucrate cu ajutorul computerului, este în curs de elaborare o explicaţie satisfăcătoare asupra celor întâmplate pe insulă... Prezenţa osemintelor, carbonizate sau nu, precum şi a resturilor vegetale, carbonizate sau pietrificate, se explică astfel…
Mai întâi trebuie spus că viaţa a evoluat mult mai rapid decât a evoluat în alte zone ale planetei, datorită unor particularităţi ale insulei, precum şi a influenţei unor factori geologici, pe care îi vom preciza la momentul potrivit... Apoi, datorită erupţiilor vulcanului în decursul timpului, erupţii care nu au fost întotdeauna atât de violente precum a fost cea recentă, organismele au fost carbonizate sau pietrificate...

Vulcanul a emanat sporadic gaze toxice care au provocat moartea tuturor vieţuitoarelor, chiar şi a viruşilor... Apoi, în urma unor glaciaţiuni, ea a fost acoperită cu gheaţă şi datorită mişcării plăcilor tectonice, a fost deplasată dintr-un loc în altul... În ceea ce priveşte cubul... Se pare că s-ar fi găsit într-un meteorit care ar fi căzut cândva pe insulă... Este o ciudăţenie a naturii, dar, pe de altă parte, nu este singurul caz în acest sens... Mă gândesc spre exemplu, că o stea... nu-mi amintesc acum numele acesteia, ei bine, are o formă de… piramidă !... O ciudăţenie, o raritate, poate că este o stea unicat... Revenind la acest cub, faptul că este constituit dintr-o substanţă diferită, necunoscută, arată mai degrabă că... trebuie să investigăm mai atent Cosmosul... În altă ordine de idei, cu câtva timp în urmă, au fost aduse pe insulă ierburi, liane, plante diverse, arbuşti, care au început să se dezvolte… Au fost aduse şi animale, cum ar fi broaşte ţestoase, capre, păsări şi maimuţe precum şi câteva insecte şi care dovedesc o vitalitate neobişnuită... Sigurul lucru care ne mai intrigă este faptul că fiecare porţiune a insulei este invadată de... viaţă !... Este într-adevăr, uluitor ! "

Ca şi până acum, nu vom comenta cele spuse de doctorul Dorn... Totuşi, ne îngăduim să punem o întrebare… Cum a fost posibil ca insula să devină un loc propice vieţii, chiar mai mult, viaţa să invadeze fiecare loc din insulă, aşa cum spunea distinsul doctor Dorn, după ce, cu puţin timp în urmă, era un loc dezolant, ucigător ? Cum a fost, aşadar, posibilă trecerea relativ bruscă, de la... "Infern" la... "Paradis" ? Cercetările continuă, după cum ne-a asigurat cunoscutul savant. Vom reveni...

Eduard Lomb

ACEA FIINŢĂ MIRACULOASĂ

"*Din când în când, frontiera ce desparte lumea obişnuită de alte lumi dispare, încât un individ vine în contact cu necunoscutul."*
ROSEMARY ELLEN GUILEY

Se auzeau multe poveşti ciudate despre o dihanie stabilită undeva prin împrejurimile comunei Corotrava. Se spunea, de pildă, că putea să mănânce chiar şi o duzină de oi dintr-o dată, că haita de câini nu putea să facă nimic împotriva dihaniei, ba chiar fuseseră găsiţi câini sfâşiaţi, deşi erau dintre cei mai puternici. Dihania era asemănătoare cu un lup uriaş şi unii ciobani au văzut-o şi au povestit că se speriaseră aşa de rău, încât mult timp după ce dispăruse monstrul, nu-şi mai reveniseră din sperietură !

Era un fel de lup, dar… paradoxal, altfel decât toţi lupii !… I se dusese vestea, până departe... Se organizaseră multe expediţii de vânătoare, dar au fost inutile, deoarece nu s-a reuşit prinderea sau uciderea acelei fiinţe stranii...

Mulţi vânători fuseseră găsiţi dormind în zăpadă, alţii erau stăpâniţi de o permanentă teamă, iar alţii prezentau semne clare de îmbolnăviri psihice... Locuitorii comunei Corotrava erau neliniştiţi, nervoşi, speriaţi, astfel încât, se intenţiona organizarea unei expediţii fără precedent, implicând oameni experimentaţi şi arme foarte perfecţionate, în vederea stârpirii dihaniei... Despre aceasta vorbeam cu prietenul meu Bazuca, în fiecare seară când ne întâlneam să bem ceai şi să jucăm şah.

— Azi noapte am visat dihania, spunea Bazuca. De fapt am visat că mă ţintuia cu priviri fixe şi rele, că la un moment dat mă atacă, mă apucă de beregată cu colţii şi muşcă... Apoi... ei bine, poţi să zici ce vrei, dar asta a fost, am... simţit cum sunt înfulecat de monstru ! Da, am fost mâncat cu haine cu tot ! Apoi am simţit că intru în gura dihaniei şi în cele din urmă, am ajuns în stomac... Şi am stat acolo, în stomacul bestiei, am stat, până când... m-am trezit...
— Bănuiesc că nu a fost o situaţie prea plăcută, aceea de a sta în stomacul monstrului... Nu cred că era o... încăpere prea plăcută...
— Ei bine asta este, poţi să râzi, dar mă simţeam excelent !...
— Totuşi, cred că nu era chiar ca într-un apartament luxos...
— Oricum ar fi, acest monstru a devenit pentru mine o obsesie !... Şti că s-a hotărât, ieri, să facem parte şi noi din echipa organizată în vederea stârpirii dihaniei ? Participă şi Doralin, neuropsihiatrul, hipnotizatorul...
— Ar fi interesant, să hipnotizeze dihania... De fapt nici nu mai ştiu cum să o mai denumesc… dihanie, monstru, fiară, lup, bestie… Este ceva… deosebit !….

Am tot discutat până noaptea târziu... Aşa se sfârşeau întâlnirile noastre... De fapt toate aceste întâlniri începeau devreme şi se sfârşeau târziu, discutând mereu despre monstru... Într-o zi ne-am pregătit pentru marea expediţie. Am cules informaţii de la localnici despre zona pe unde se găsea monstrul. Ne-am echipat, ne-am înarmat şi am pornit la vânătoare. Aveam şi telefoane mobile pentru a ţine legătura permanentă unii cu alţii, pentru a comunica şi a ne coordona... Eram cincizeci de vânători, toţi călţi prin aspre partide de vânătoare, cu multă experienţă, dornici de a termina odată pentru totdeauna cu acest... lup straniu. Era iarnă şi era frig şi ningea… Înaintam cu greu prin nămeţii de zăpadă. Mergeam încolonaţi, urmându-l pe şef, pe moş Topan, cel mai experimentat şi mai vrednic vânător. Am mers aşa vreo zece kilometri fără să ne oprim. Deodată, am auzit un hăulit slab, venit de departe. Era urletul dihaniei… Era un urlet prelung, ce perturba liniştea profundă – o linişte de început de lume... Am ascultat cu toţii atenţi... Apoi, după ce ne-am sfătuit, am hotărât să ne răsfirăm şi să mergem grupaţi câte doi şi să ţinem legătura prin telefoanele mobile. Eu eram cu Bazuca, iar Doralin cu moş Topan mergeau în dreapta noastră. Am mers o bună bucată de drum… Bănuiala a devenit certitudine, era într-adevăr monstrul. Bazuca îşi pregăti puşca în poziţie de tragere şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o detunătură puternică şi apoi se petrecu un fapt uimitor. Glonţul se izbi de monstru şi, ca şi cum ar fi fost o minge de ping-pong, reveni şi îl răni pe Bazuca ! Dihania se pregătea să se repeadă la el, dar Doralin, aflat în apropiere, se interpuse între noi şi monstru… Am văzut că ochii lui Doralin priveau scrutător spre cei ai dihaniei. Întregul chip al neuropsihiatrului era concentrat şi am înţeles că între el şi monstru se dădea o bătălie pe viaţă şi pe moarte… "Lupul" parcă se transformase într-o… statuie… Moş Topan îşi puse arma la umăr şi trase... Glontele se izbi de "lup" ca de o carcasă de oţel, ricoşă şi aproape că îl lovi pe moş Topan, care abia avu timp să se ferească. Între timp se apropiaseră şi ceilalţi vânători. Făcuseră un cerc mare în jurul monstrului care stătea în continuare încremenit, ţintuit de privirile neuropsihiatrului. Timpul părea că încetase să mai existe… Broboane de sudoare se formaseră pe toate chipurile, privind tăcuţi, nemişcaţi, lupta extraordinară care se dădea între om şi monstru... Într-un târziu, am văzut că dihania începe să tremure şi după un timp, se prăbuşi. Doralin învinsese...

Ne-am apropiat de monstru cu prudenţă. Moş Topan scoase cuţitul de la brâu şi încercă să-l înfigă în beregata "lupului"… Dar cuţitul se izbi de ceva tare, ceva făcut parcă din oţel... Încercă de câteva ori, dar degeaba...

— Este uluitor ! strigă înciudat şi uluit în acelaşi timp moş Topan. Ce bazaconie o mai fi şi asta ? De unde a mai apărut ?

— Este fantastic, extraordinar, incredibil, strigă Doralin. Trebuie să facem ceva ! Este o fiinţă... deosebită... Parcă ar fi făcută din diamant ! Un... diamant... biologic ! Viaţa sau mai bine zis organismele conţin carbonul ca element chimic fundamental al structurii lor biochimice... Dar şi diamantul este format din grupuri de atomi de carbon... Ce-ar fi dacă... ar fi o viaţă... cristalină ?... Posibil... Ah !... Dispari, dispari ! Mori ! Dispari ! ţipă Doralin în culmea surescitării...

Se prăbuşi apoi, epuizat. Monstrul se cutremură şi apoi... apoi..., ei bine, pur şi simplu începu să se topească precum o bucată de gheaţă încălzită... În câteva clipe dispăru, învăluit de un nor portocaliu, lăsând în urmă cenuşă, care, după un timp, a fost spulberată de vânt... Doralin zăcea întins pe zăpadă. Răsufla greu... Ne-am strâns în jurul lui încercând să-l readucem în simţiri. Deodată, în timp ce încercam să-l reanimăm pe nemaipomenitul nostru prieten am auzit, în depărtare, nişte scâncete... Ne-am răspândit prin jur şi la o distanţă de aproximativ cincizeci de metri am găsit, acoperiţi de zăpadă, o femeie şi un prunc. Ne-am sfătuit în grabă şi ne-am hotărât să-i luăm pe femeie, pe prunc şi pe Doralin, să-i ducem la spital... Aşa am făcut...

A fost o treabă grea, pentru că se întunecase, ningea, iar vântul sufla tăios şi rece... Iar spitalul era departe, foarte departe... În sfârşit, am reuşit să-i ducem... Apoi... Ce-ar mai fi de spus ? Iată ce... Doralin şi-a revenit, dar... după cum mi-a spus, cu el s-a petrecut ceva... În străfundurile fiinţei sale, simţea că s-a schimbat. "Lupul" sau dihania sau ce-o fi fost fiinţa aceea, a acţionat asupra lui într-un mod foarte straniu... Avea impresia că reflectă în psihicul lui, în conştiinţa lui, în comportamentul lui, caracterul omului cu care era în contact... Astfel, un grandoman vedea în el un grandoman, un beţiv vedea în el un beţiv, un savant vedea în el un savant, un geniu vedea în el un geniu... Era depersonalizat şi împrumuta instantaneu personalitatea omului cu care era în contact, cu care comunica sau avea vreo relaţie oarecare. Era ca o oglindă pe care se reflecta.... nu chipul, ci personalitatea omului cu care avea vreo legătură oarecare... Iar femeia, ne-a povestit că "lupul" se apropiase de ea şi de prunc, îi privise şi îi adormise... După asta, femeia se îmbolnăvise de ulcer. Însă pruncul nu se îmbolnăvi. În schimb, nu se ştia cum, dobândise o inteligenţă ieşită din comun. Începuse să vorbească, deosebindu-se de pruncii obişnuiţi, care plâng, ţipă, râd...

Vorbea ca un om mare, citea, scria şi era capabil să efectueze calcule extrem de complicate pe care şi un matematician cu experienţă nu le-ar fi putut face într-un timp scurt... Presupuneam că toate aceste ciudăţenii erau determinate de acel... "lup". Asupra noastră, a mea şi a lui Bazuca, întâlnirea aceea stranie nu a avut urmări deosebite… Cel puţin până acum câteva zile, când i-am explicat pe larg şi cu nesfârşită răbdare modul cum funcţionează calculatoarele holografice, iar Bazuca mi-a explicat răbdător principiile cromodinamicii cuantice, deşi, de când ne ştiam, nu aveam habar de cibernetică şi de fizica cuantică ! Nu ştiu ce se va mai întâmpla cu noi, cei care am participat la acest eveniment... Vom trăi şi vom vedea...

NOPŢI ENIGMATICE...

"Cea mai mare victorie posibilă constă în a fi*, a continua* să fii *şi* a fi fost*. Nici o înfrângere nu ne poate priva de succesul de a fi existat într-un anumit moment în timp într-un univers căruia îi suntem indiferenţi."*
NORBERT WIENER

Mergeam împreună cu Merlon şi Karp prin pustietate de o săptămână. De când lăsasem în urmă oraşul Tipin nu mai întâlnisem nici măcar un singur om. Se înnoptase. Vântul era puternic dar stelele apăruseră pe firmament ca de obicei, iar Luna răspândea o lumină gălbuie destul de intensă. Ne-am apropiat de ruinele unei case şi ne-am aşezat pe nişte trepte. Eram obosiţi şi flămânzi. Am scos din rucsacuri pâine şi carne friptă şi am mâncat. Am băut apă din bidoane, ne-am desfăcut sacii de dormit, ne-am băgat în ei şi ne-am pregătit să dormim. Cu toate că eram frânt de oboseală, nu puteam adormi... Am rămas treaz mult timp. Deodată – în primul moment am avut iluzia că adormisem şi că visam – aşadar, deodată, am văzut că, de fapt, ceea ce observasem în primul moment a fi ruinele unei case, era o grădină, iar casa se ridica ceva mai încolo... Am văzut că pe o bancă de piatră erau doi oameni. Păreau a fi un bărbat şi o femeie. Se priveau ochi în ochi. Apoi am văzut că doi inşi se apropiau de cei doi, cu paşi uşori, ca de felină şi am văzut că, aproape de ei fiind, i-au înjunghiat. După asta, i-au luat şi i-au târât până ce au ajuns în dreptul unei uşi înclinate care închidea intrarea într-o încăpere subterană. Au deschis uşa şi au aruncat cadavrele în încăperea subterană. Au închis uşa şi au fugit... Am clipit nervos din ochi, m-am ciupit de obraz, apoi m-am ridicat, am ieşit din sacul de dormit, am luat o lanternă şi m-am îndreptat spre uşa înclinată. Am deschis uşa şi am iluminat încăperea subterană cu lanterna. Am văzut că trupurile celor doi se mai mişcau încă. Se căutau. Apoi, îmbrăţişându-se, am văzut ultima zvâcnire a vieţii şi apoi, cei doi, au rămas nemişcaţi. Am închis uşa şi m-am întors la sacul de dormit. M-am băgat în el şi am aşteptat să se facă ziuă. După un timp, deşi eram îngrozit de ceea ce văzusem, am aţipit... În sfârşit s-a făcut ziuă. La lumina soarelui am văzut aceleaşi ruine. Să fi visat, totuşi ?... Ne-am sculat şi, în timp ce luam gustarea, le-am povestit prietenilor mei ceea ce văzusem.

— Şi tu ? strigă Merlon.

— Şi eu am văzut acelaşi lucru, spuse Karp.

— Atunci ce naiba se petrece ? Trebuie să cercetăm împrejurimile !

Ne-am îndreptat atenţia spre locul care putea fi o bancă de piatră. Locul era de fapt banca de piatră din... vedenia noastră, aceea pe care stătuseră îndrăgostiţii. Părea însă atât de veche, atât de neîngrijită, încât cu greu îi puteai da denumirea de... bancă... Apoi ne-am îndreptat privirile spre uşa înclinată. Am încercat să deschidem uşa dar, la prima încercare ne-a fost peste putinţă ! În sfârşit, după multe încercări, am reuşit să o deschidem. În încăperea subterană am văzut, în semiîntuneric, două schelete apropiate ce păreau... îmbrăţişate. Ne-am uitat cu groază la privelişte. Apoi am văzut un şarpe ce ieşea din încăperea subterană... Am trântit uşa şi am plecat de aici cutremuraţi de groază…

Ce dramă avusese loc ?… Şi cum ? Ce se întâmplase de fapt ?… Am cutreierat apoi împrejurimile. Peste tot erau bolovani, ziduri de cărămidă şi de piatră dărâmate, altele fisurate, altele gata să se prăbuşească, iederă, bălării, şerpi, scorpioni, păianjeni...

Călcam pe piatră, iar în unele locuri, care fuseseră odată camere, pardoseala era din mozaic. Din când în când dădeam peste uşi înclinate, unele mai mici, iar altele mai mari... Pe alocuri erau copaci bătrâni şi tufişuri de iasomie şi de tufănică. Am deschis câteva uşi şi uitându-mă dincolo de uşi, am văzut nişte încăperi subterane în care se găseau mormane de oase, de cranii... Ziua a trecut pe nesimţite...

Pe la amiază ne-am întors la locul unde erau ruinele casei şi ne-am aşezat pe trepte, obosiţi şi flămânzi, însetaţi şi neliniştiţi…

Am mâncat, ne-am potolit setea, apoi am încercat să ne odihnim şi să ne liniştim...

— Ciudată întâmplare, spuse Merlon. De fapt nici nu ştiu unde ne aflăm ! Ar trebui să anunţăm autorităţile...

— Da, dar mai înainte să vedem ce se găseşte dedesubt, în încăperile subterane... S-ar putea să găsim aur, argint, diamante... Poate că nu în toate se găsesc oseminte, spuse Karp.

— Bine, dar nu azi, ci mâine. Acum sunt obosit şi vreau să dorm. Totuşi nu-mi iese din minte vedenia de azi noapte !... Dacă nu aţi fi văzut şi voi, aş fi jurat că nu a fost decât un vis... Dar aşa, ce a putut să însemne ?...

Ne-am scos sacii de dormit din rucsacuri şi ne-am băgat în ei. Ca şi noaptea trecută, iar am aşteptat să adormim, dar nu am reuşit. Eram prea zbuciumaţi...

Din nou era o noapte cu stele şi Lună. Din nou era acelaşi vânt care vuia...

Din nou am văzut banca pe care stăteau cei doi îndrăgostiţi ce se priveau ochi în ochi... Apoi am văzut cele două umbre care se apropiau pe nesimţite de cei doi. Atunci, am sărit din loc. Am ieşit repede din sacul de dormit, am pus mâna pe un baston, m-am furişat aproape de cei doi ucigaşi care se pregăteau să-i înjunghie pe îndrăgostiţi şi am lovit fulgerător... Două trupuri au căzut ca trăsnite. Cei doi îndrăgostiţi mă priveau îngroziţi. Apoi s-au uitat la cele două trupuri prăbuşite, le-au văzut pumnalele în mâini şi se părea că au înţeles. Bărbatul s-a ridicat de pe bancă, şi-a aplecat capul şi şi-a scos de la gât un medalion pe care mi l-a petrecut pe după gât… Femeia a scos o batistă, scumpă se pare, dintr-un buzunar al rochiei şi mi-a pus-o în mână... Apoi au plecat. S-au furişat pe după nişte boscheţi şi au dispărut din câmpul meu vizual.

Uimit, am târât leşurile bandiţilor lângă uşa înclinată, pe care o ştiam, am deschis uşa şi am împins cadavrele, care au căzut în încăperea subterană... Apoi am închis uşa. M-am înapoiat la sacul de dormit, m-am vârât în el şi am adormit apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dimineaţa când m-am trezit, i-am zărit pe cei doi prieteni aplecaţi asupra mea.

— Frumos medalion ai, spuse Karp. Oare cine a fost cel ce ţi l-a dat ? Şi apoi ce ţi-a venit să te amesteci în... în... afacerea asta ? se bâlbâi el. Mărturisesc că am încetat să mă mai mir de... de... vedenia asta sau ce naiba o fi ? Iau lucrurile aşa cum sunt !...

Într-adevăr, aveam medalionul la gât. Era din aur şi reprezenta, pe o parte, un chip de bărbat, iar pe revers o amforă... Am ieşit din sacul de dormit şi l-am strâns. Din buzunar îmi atârna batista. Am luat-o în mână şi am privit-o... Era făcută dintr-un material foarte fin, având desene brodate din fire de aur şi argint. Răspândea un parfum de liliac. Am deschis apoi uşa înclinaă care închidea intrarea în încăperea subterană... Înăuntrul încăperii subterane mă aşteptam să găsesc scheletele celor doi bandiţi. Dar nu erau. Nu era nimic interesant, nimic altceva decât bolovani, muşchi şi câteva amfore şi vase, multe din ele fiind ciobite sau sparte. Am cercetat apoi celelalte încăperi subterane. Spre uimirea noastră, am văzut că, în acele încăperi în care constatasem cu o zi mai înainte că se găseau oseminte, acum nu mai era nimic !...

Erau numai amfore şi vase de diferite forme şi mărimi precum şi câteva statui sparte, bolovani şi muşchi. Mai erau şi şerpi... În alte încăperi am găsit arme (cuţite, suliţe, arcuri, săgeţi, buzdugane, săbii, scuturi...). În unele încăperi am găsit şi vase umplute cu monede. Am crezut că sunt din aur, dar privindu-le mai bine am constatat că erau din bronz. În sfârşit, când nici nu mai speram să găsim măcar câteva monede de aur şi câteva pietre preţioase, Merlon a mai descoperit o uşă înclinată ! Cu mult efort am deschis uşa şi am coborât în încăperea subterană. Aici era acelaşi aer închis şi umed, aceeaşi întunecime, aceiaşi bolovani şi aceleaşi amfore, dar într-un colţ am văzut o ladă. Ne-am apropiat şi am încercat să o urnim din loc dar a fost imposibil. Am încercat apoi să o deschidem şi am reuşit. Ridicând capacul am văzut o mulţime de monede de aur şi de argint, pocale de aur fin cizelate, pietre preţioase dintre care am remarcat safire, turcoaze, rubine, topaze şi granate, apoi, mai erau cercei de aur, apoi perle, mărgele, caschete de aur, fibule... Mai era şi o cutie mică, făcută din aur. Deschizând-o am văzut că înăuntru se găsea un sul de piele. Desfăcându-l, am constatat că pe el era scris ceva cu litere ciudate, necunoscute nouă... Nu am reuşit să descifrăm scrisul... Ne-am privit uluiţi. Ce-i drept, ne aşteptam să dăm peste ceva, dar ceea ce se găsea acolo, depăşea orice închipuire ! Am ieşit afară ameţiţi. Se înserase. Am hotărât să mai dormim o noapte aici, între ruine, apoi să luăm câte ceva din comoară şi apoi să anunţăm autorităţile despre descoperirea noastră... Pentru a-i convinge, intenţionam să luăm câteva obiecte din comoară precum şi caseta ce conţinea sulul acela din piele pe care era scris... ceva, nu ştiam ce anume, dar poate că analiştii, criptologii, ar fi descifrat ce era scris... Ne-am dus la locul de popas, am mâncat şi ne-am vârât fiecare în sacul de dormit. Din nou aceeaşi noapte cu stele şi cu Lună, acelaşi vânt ce vâjâia... Aceeaşi bancă şi... mărturisesc că m-am simţit atât de uluit cum nici nu mă pot exprima, când am văzut din nou pe cei doi îndrăgostiţi stând pe bancă şi privindu-se ochi în ochi... Apoi iarăşi, "umbrele" furişându-se şi apropiindu-se tiptil de ei... Nu m-am mai sculat de astă dată. Eram prea năucit. În schimb am văzut că se scoală Merlon, pune mâna pe baston şi se apropie de ucigaşi cu mişcări încete dar sigure… Îi izbeşte cu putere, iar ei se prăbuşesc. Cei doi îndrăgostiţi îl privesc cu uimire, cu teamă dar, după ce au văzut pumnalele din mâinile bandiţilor, îl privesc apoi cu multă recunoştinţă şi simpatie. Apoi văd că bărbatul îşi mişcă buzele şi parcă rosteşte ceva. Merlon se pare că nu pricepe. Atunci bărbatul îi face semn să-l urmeze. Merlon ezită o clipă, dar îl urmă şi toţi trei dispar după nişte boscheţi. Eram uluit, stupefiat şi incapabil să fac vreo mişcare, abia dacă mai respiram !... Şi la fel şi Karp, cred, pentru că nici el nu mişca. Am stat şi am aşteptat să se întâmple ceva. Mai bine zis să se întoarcă Merlon... Aşteptând astfel, nici nu am ştiut când a trecut timpul că şi începuse să se lumineze. Şi Merlon tot nu apăruse ! Dimineaţa, am văzut sacul său de dormit şi lângă bancă, am văzut două schelete, iar în dreptul mâinilor lor, erau două pumnale ruginite...

— Eu zic să plecăm, îmi spuse Karp.

— Cum ? Fără Merlon ?

— Nu, sigur că nu plecăm fără Merlon... Trebuie să-l căutăm şi după ce îl găsim, să mergem... Să luăm ce putem lua din comoară şi... gata !... Nu este lucru curat aici ! Am ştiut asta din primul moment !

Am început să căutăm, cercetând fiecare loc, fiecare încăpere subterană, în fine am căutat peste tot. Dar Merlon nu era nicăieri. Unde şi de ce dispăruse ?

Frânţi de oboseală, am mâncat ceva şi ne-am băgat în sacii de dormit. Voiam să stăm treji şi să vedem ce se va mai întâmpla... Dar eram peste măsură de obosiţi.

Când ne-am trezit, eu şi Karp, era ziuă...

— Ce facem ? mă întrebă Karp.
— Ar fi bine să mai stăm, numai că nu vom mai avea ce mânca ! În cazul când nu îl vom... abandona pe Merlon, unul dintre noi, ar trebui să se ducă undeva şi să facă rost de alimente...
— Bine, a răspuns Karp. Vom mai sta numai noaptea asta... Cu orice preţ ! După asta, vom mai vedea ce va mai fi de făcut.

M-am îndreptat spre sacul de dormit al lui Merlon, iar sub sac, am găsit caseta, pe care o ştiam de când găsisem comoara şi i-am arătat-o lui Karp. Apoi am deschis caseta ridicând capacul. Deasupra am văzut sulul şi desfăşurându-l, am constatat cu spaimă că pe el era scris un text, iar cuvintele aveau caracterele scrisului lui Merlon, pe care le ştiam, desigur... Am citit următoarele...

" *Dragii mei, nu mă mai aşteptaţi şi nu mă mai căutaţi, este în zadar, nu voi mai reveni ! Aici am tot ce îmi trebuie. Spun aici, dar, de fapt nu ştiu unde mă aflu !*
Ceea ce ştiu este că mă aflu undeva, cândva, într-o casă a unor oameni bogaţi, foarte bogaţi... Mă simt bine aici... şi nu ştiu ce s-a întâmplat... Am citit cândva o povestire sau un eseu, nu mai ţin bine minte al unui autor căruia i-am uitat numele... În sfârşit acum nu prea mai are importanţă.... Autorul respectiv scria că este posibil ca trecutul să se suprapună, periodic sau nu, peste viitor... Scria... ceva despre spaţiu şi timp, ceva rezultat din teoria relativităţii şi din alte teorii... Scria că... uneori curba sau... hipercurba spaţio-temporală se poate întretăia, se poate intersecta cu ea însăşi, putând rezulta aşadar puncte de intersecţie, de contact, între lumea trecută, viitoare şi cea a prezentului... sau, altfel spus, trecutul, prezentul, viitorul, coexistă !... Mai mult, chiar dacă această intersecţie se repetă, ceea ce presupune, scria acel autor, o dimensiune superioară, atunci s-ar putea ca după acel punct să urmeze o bifurcaţie... Acea bifurcaţie înseamnă o separare a două Universuri, Universul Real şi Universul Posibil... Altfel spus, rezultă, ceea ce numea autorul eseului, Universuri Alternante... Nu mă pot exprima prea clar, fiindcă nici autorul nu se exprima nici el prea clar...
Cel puţin eu nu am înţeles prea multe... Ce se întâmplă efectiv, nu ştiu, nu pot şti ! În sfârşit, atât am avut de scris... Vă las caseta aceasta cu cele mai preţioase pietre... Adio ! Merlon "

Citind ceea ce era scris pe bucata de piele tăbăcită şi recitind, am avut impresia că aiurez, că visez !
— Ei bine, Karp ?
— Ei bine, aşa facem. Mâine plecăm !

Ne-am plimbat de colo până colo, ne-am uitat prin încăperi şi ne-am hotărât să facem în aşa fel încât să nu adormim. Şi nu am mai adormit... De această dată însă nu mai era o noapte senină. Pe cer erau îngrămădiţi nori negri. Din depărtare se auzeau tunete şi se vedeau fulgere care sfâşiau cerul întunecat. Totuşi nu a plouat... Altceva nu am mai văzut. Am aprins lanternele şi la lumina lor am putut vedea aceleaşi dărâmături, pietre, bolovani, aceeaşi privelişte pe care o ştiam din timpul zilei... În rest, nu s-a mai întâmplat nimic. Dimineaţa am plecat şi am mers mult, foarte mult... Dacă nu am fi avut caseta, medalionul şi batista şi... dacă Merlon ne-ar fi însoţit, am fi putut jura că totul nu fusese decât un vis... După mult timp de mers am ajuns în dreptul unei case. Am bătut la poartă şi ne-a deschis un bătrân. Ne-a întrebat ce dorim. I-am spus că suntem nişte drumeţi obosiţi şi că dorim să ne găzduiască peste noapte, contra plată, desigur. Am intrat într-o cameră şi ne-am aşezat pe nişte scaune în dreptul unei mese.

Pe un dulap se găsea un aparat de radio care funcţiona. Glasul crainicului se auzea răguşit:

" *Ultima ştire. Acum câteva ore a fost salvat din regiunea cunoscută sub denumirea de Triunghiul Bermudelor, localizarea exactă este deocamdată secretă, un om, un oarecare Robert Merlon... Din spusele lui reiese că vine de undeva de departe, cu... sute de ani în urmă sau poate cu mii de ani, nici el nu ştie şi nu ştie nici cum a ajuns aici şi acum... Consultat de psihiatri, aceştia au remarcat starea confuzională şi tendinţele paranoice ale numitului Robert Merlon şi declară că starea aceasta este datorată spaimelor pricinuite de naufragiul unui iaht, naufragiu survenit cu câteva zile în urmă… Iahtul aparţinea lui Peter Ravolta, celebrul actor... Vom reveni cu amănunte. Urmează un program de varietăţi muzicale "...*

Îl ştiam pe Ravolta din cele cinci filme pe care le vizionasem... Karp mă privea năuc... După ce am mâncat, ne-am dus la culcare. De fapt, nu puteam să dorm. Mă gândeam la spusele crainicului... Toată noaptea am repetat… Merlon şi Ravolta... Spre ziuă am aţipit. Apoi, după vreo câteva ore, ne-am pregătit de plecare. Ne-am aprovizionat cu alimente, am plătit gazdei, i-am mulţumit pentru amabilitate şi am plecat...
Pe drum am întâlnit un om îmbrăcat în zdrenţe, obosit şi flămând. Ne-a întrebat dacă nu e vreo aşezare omenească prin împrejurimi. I-am spus că la o depărtare de… douăzeci de kilometri, este o casă a unui om cumsecade. L-am rugat să mănânce din proviziile noastre, dar a refuzat spunând că vrea să ajungă mai repede la casa acelui om, unde avea să se şi odihnească. Ne-a mai spus că nu ştie ce se întâmplase cu el şi cum a nimerit pe aici. Apoi ne-a mulţumit pentru informaţie şi... a plecat.
Figura lui mi s-a părut cunoscută... Foarte cunoscută chiar... Mă străduiam să îmi amintesc cine anume era... Mă uitam după omul acela şi iar mă uitam, până ce l-am pierdut din vedere...

— Karp, cine era omul acela ? Poţi să îmi răspunzi ?…
— Cine ? Parcă l-aş cunoaşte de undeva... dar… nu îmi amintesc acum…
— Peter Ravolta !… Aşadar Merlon, nu a fost singurul supravieţuitor !
— Ah, da, da, aşa este !...
— Acum să ne grăbim şi să îl întâlnim pe Merlon... Bine că trăieşte ! Şi când te gândeşti că lumea îl consideră... nebun !…
— Da, şi când te gândeşti că, de fapt, nu este !... Dar nu înţeleg, totuşi, ce s-a întâmplat ! Poate că vom afla !…

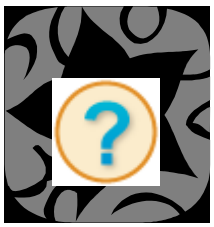

FĂCĂTORII DE PERLE

"Mulţi chemaţi, puţini aleşi"
EVANGHELIA DUPĂ MATEI

-1-

— **I**ată că am trăit să o văd şi pe asta ! exclamă doctorul chirurg Daniel Robert.
Se uită lung la pacientul său, iar apoi privi perla pe care o ţinea în palmă. După un timp, se întoarse către una dintre asistente, doamna Sofi Neel şi îi spuse, emoţionat :
— Sofi, cel mai mare secret ! Nu vei comunica nimic din ceea ce ai văzut, clar ?! Este cu adevărat un caz unic şi stupefiant !…
— Nu voi spune nimic, nimănui, fiţi liniştit, domnule doctor !
— Este valabil şi pentru dumneavoastră, doamnă asistentă Lidia Dorf !
— Nici eu nu voi spune nimic, nimic !...
— Bine ! Acum la treabă, să terminăm ! Atenţie !
Au terminat cu greu treaba, apoi au transportat pacientul în salon şi, fiind trecut de ora şase după amiaza, s-au pregătit să plece... A doua zi, nici doctorul Daniel Robert, nici asistentele Sofia Neel şi Lidia Dorf nu s-au prezentat la spital. Pacientul Ben Adron şi-a revenit şi a început să se simtă din ce în ce mai bine... Peste două zile a fost în stare să părăsească spitalul. După încă două zile, Ben Adron a dispărut şi mai mulţi detectivi au început investigaţiile... Detectivul Tom Harare dorea cu orice preţ să-l găsească, cu atât mai mult cu cât Ben Adron era prietenul său din copilărie.
Din investigaţiile făcute de detectiv reieşea că Ben Adron, după ce părăsise spitalul venise acasă şi se pregătea să plece undeva... Parcă se volatilizase, pur şi simplu !... Atât doctorul Daniel Robert cât şi asistentele Sofia Neel şi Lidia Dorf şi la fel şi Ben Adron au fost daţi în urmărire generală... Au trecut zile, săptămâni, luni şi apoi ani... Cazul fusese clasat şi nu s-a mai ştiut nimic despre cei dispăruţi timp de treizeci de ani...

-2-

Şi totuşi detectivul Tom Harare a continuat să-i caute... Timp de treizeci de ani. În urma cercetărilor, a descoperit un individ, un bătrân, care a spus o poveste foarte interesantă...

"Eram pescuitor de perle... Pe atunci trăiam pe o insulă pierdută în Oceanul Pacific... Nu o numesc... Cu toate că nu aveam studii universitare, mă pasionau totuşi, diverse probleme ale ştiinţei... Voi arăta mai târziu de ce fac această precizare... Ştiam multe... Pe insula asta izolată, a venit un grup de constructori care au realizat un complex de clădiri, de instalaţii... destinate unui centru de cercetări ultrasecrete... Apoi au sosit savanţii, cercetătorii... Apoi au fost angajaţi diverşi lucrători, printre care şi pescuitori de perle... iar printre aceştia eram şi eu... Pescuiam scoici făcătoare de perle... Într-o zi am surprins o discuţie între doi indivizi... Din această discuţie, reieşea că aceste construcţii şi instalaţii reprezentau o bază de cercetări militare, iar savanţii, cercetătorii, urmau să se ocupe, printre altele, cu studiul unor fenomene paranormale deosebite... Acestea puteau induce la oameni, prin telepatie şi telekinezie, capacitatea de a... produce perle ! O singură scoică era o sursă de contaminare… paranormală foarte puternică, putând influenţa mulţi oameni !... Nu ştiu exact câţi... Pietrele la rinichi sau calculii biliari erau transformaţi în perle sub influenţa acelor scoici ! Mai mult chiar, perlele acestea produse de către oameni sub influenţa scoicilor, erau deosebite...

Prelucrate într-un anumit fel, aceste perle puteau fi utilizate pentru producerea unor instalaţii complexe uimitoare... Erau atât de ciudate, încât chiar au fost denumite... "pietre filozofale" ! Spuneam mai înainte că mă preocupau diverse probleme ale ştiinţei. Ei bine, preocupările acestea m-au ajutat să înţeleg discuţia celor doi... După un timp au venit pe insulă doi bărbaţi şi două femei… Erau Daniel Robert, Ben Adron, Lidia Dorf, Sofia Neel... Au intrat într-o clădire împreună cu alţi oameni şi au rămas acolo... Cu timpul, o teamă grozavă a pus stăpânire pe mine şi într-o zi am fugit de pe insulă... Nu m-am mai întors nicidată... "

-3-

Cu toate insistenţele lui Tom Harare, bătrânul nu a vrut, ori nu a putut să indice numele insulei sau coordonatele geografice ale acesteia... A încercat chiar, într-o şedinţă de hipnoză, să afle amănunte... În zadar însă ! Au trecut iarăşi câţiva ani... Într-o zi a primit un colet poştal... L-a desfăcut, fiind curios... Înăuntrul cutiei, a găsit o scoică şi un plic... Din plic a scos o hârtie, pe care era scris următorul mesaj :

" Dragă Tom,

Cel ce îţi scrie este Ben Adron şi în momentul când vei primi coletul conţinând scoica şi acest mesaj, eu voi fi, mai mult ca sigur, mort... În câteva cuvinte, iată ce s-a întâmplat... După ce am ieşit din spital, am fost forţat de către doi indivizi să intru într-un automobil, iar aici, unul dintre acei indivizi mi-a făcut o injecţie… Probabil că era un somnifer... Cert este că nu mai ştiu nimic, decât că m-am trezit într-un avion... După un zbor lung am ajuns pe o insulă, am coborât din avion împreună cu... doctorul care m-a operat şi împreună cu asistentele şi fiind însoţiţi de un grup de indivizi înarmaţi, am intrat într-o clădire... Am parcurs diverse coridoare şi apoi, în fine, am intrat într-o cameră. Aici am stat un timp şi apoi, însoţit de patru indivizi, am fost condus într-un laborator... După care totul a devenit halucinant... Scurte treziri, urmate de un somn profund... Cert este că, într-una din stările de veghe, am aflat că eu, Ben Adron, împreună cu încă cinci oameni, eram singurii capabili ca, sub influenţa unor scoici, să producem perle... Erau nişte perle deosebite... Se numeau "pietre filozofale" sau "pietre magice", întrucât aveau capacitatea de a extrage şi de a acumula energie paranormală din fiinţele umane şi, cu ajutorul lor, se puteau realiza diverse fenomene exotice: telepatie, premoniţie, clarviziune, teleportare, materializare, influenţarea unor procese fizico-chimice şi chiar călătorii în Universuri Paralele... Aceste "scoici"....

De aici apare straniul, fantasticul dincolo de orice închipuire... Aceste "scoici", erau, de fapt... materializate la rândul lor, de un pescuitor de perle... Acest pescuitor de perle iubea, adora soicile !... Întreaga lui viaţă şi-o dedicase scoicilor făcătoare de perle ! Tot timpul se gândea la ele... Şi a venit o zi în care, în timpul unei furtuni, a avut un accident... Vreo trei zile a fost la limita dintre viaţă şi moarte... În tot acest timp, povestea el mai târziu, nu s-a gândit decât la aceste scoici făcătoare de perle...

Când a devenit din nou conştient, era undeva, pe o plajă, a văzut că avea pe trupul lui vreo zece scoici care i se păreau deosebite... S-a uitat la ele fascinat... În sfârşit... Istoria este lungă, interesantă, însă nu am timp să o povestesc... Cert este că aceste zece scoici stranii, degajau energie, radiau... unde elecromagnetice care aveau o anumită frecvenţă ! Cine ştie ce procese stranii aveau loc, cert este că aceste unde puteau fi interceptate de diverşi oameni, iar aceştia, după un timp, deveneau făcători de perle, deosebite, miraculoase... Eu am fost unul dintre aceşti oameni... făcători de perle... Cine ştie, de fapt, câţi mai sunt ?… Scoica asta am luat-o de la unul dintre paznici, în schimbul unei perle pe care am... secretat-o...

Vezi ce faci cu ea, du-te la vreun laborator, undeva, la cineva serios şi interesat să o analizeze... În ceea ce mă priveşte, probabil că voi muri... voi termina cu viaţa !... Asta este, în general, tot... Adio..."

♦

Nu ştiam ce să cred… Stăteam şi mă uitam la scoica pe care mi-o dăruise Tom Harare… Deodată, în minte mi-au venit nişte gânduri...

" *Mărturisesc că aceste fiinţe, care se numesc… oameni şi de care m-am legat sufleteşte atât de mult, îmi trezesc cel mai viu interes... Sunt surprins că mă compară cu organisme atât de primitive precum scoicile, în ciuda faptului că, fizic, sunt asemănătoare cu acestea, dar m-am obişnuit cu ideea... Acum… visez şi din când în când, mă ataşez de câte un om şi îi induc, îi materializez, prin procese complicate, câte o... perlă, care este, de fapt, un atractor straniu de energii spirituale şi un punct de contact cu Universurile Paralele exotice...* "

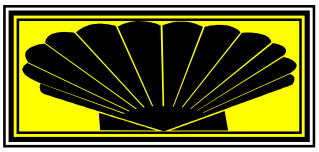

PASĂREA PHOENIX

"Ceea ce vedem adesea nu stârneşte mirarea noastră, chiar dacă nu-i cunoaştem cauza; dacă însă se întâmplă ceva ce n-am mai văzut niciodată, o socotim drept o minune."
CICERO

Iată ce mi-a povestit un prieten, ornitologul Dino Day, într-o splendidă seară de vară, în timp ce stăteam pe o terasă, fumam trabuce şi beam cafea turcească...

— Ei bine amice, evenimentele pe care le voi povesti, s-au petrecut acum aproape zece ani. Pe atunci aveam o bogată colecţie de păsări vii şi de păsări împăiate, unele fiind dintre cele mai rare. Mă puteam mândri de exemplu cu pasărea paradisului, cu câţiva struţi, cu pasărea-rinocer, cu zeci de colibri şi de papagali... Anual se organiza în apropiere de locuinţa mea, un târg de păsări. Veneau aici vânzători şi cumpărători din aproape toate colţurile lumii, făcându-se schimburi şi achiziţii de păsări, unele dintre ele rarisime. În acel an venise un vânzător de păsări exotice pe care nu îl mai văzusem până atunci, un oarecare Ali. Nu prea se înghesuia lumea la taraba lui, aşa încât am putut să examinez păsările în linişte. Erau nişte becaţine, nişte papagali bengalezi, nişte corbi roşcaţi şi nişte colibri. Am început să mă tocmesc cu el pentru corbii roşcaţi şi pentru papagalii bengalezi. Cu ce am dat eu, cu ce a mai lăsat el, până la urmă, am achiziţionat păsările.

— Am văzut şi eu, mai demult, nişte papagali vorbitori, am spus eu, plictisit...

— Mă pregăteam să plec, continuă să povestească Dino Day, când negustorul îmi şopti:

" *Nu vrei să cumperi o pasăre Phoenix ?"*

"Ce ?…", am întrebat surprins.

" *O pasăre Phoenix "* repetă el.

I-am cerut să mi-o arate. Se aplecă şi scoase dintr-o ladă o colivie mare şi am văzut o splendidă pasăre de mărimea unui fazan, având un penaj colorat în toate culorile spectrului, ca un curcubeu, nişte gheare şi un cioc făcute parcă din diamant, iar ochii, ochii, mă crezi sau nu, erau fascinanţi ! Nu mai văzusem aşa ceva niciodată şi nici nu mai citisem ceva în legătură cu o asemenea pasăre...

— Scuză-mă, l-am întrerupt eu pe Dino Day, dar nu ştiai de… legenda păsării Phoenix ?
— Fireşte că ştiam de legenda păsării Phoenix, pasăre care renăştea din propria cenuşă, dar de aici, de la legendă şi până la realitate, era o cale lungă... M-am hotărât să o cumpăr şi am plătit un preţ destul de mare. L-am întrebat apoi pe negustor cu ce să o hrănesc.

"*Cu orice, poţi să îi dai orice !"*, îmi răspunse negustorul.

Am plecat apoi cu cele cumpărate spre casă... Pasărea Phoenix mă atrăgea în fiecare clipă. Când am ajuns acasă, am pus coliviile cu păsările achiziţionate pe etajere. Apoi am deschis radioul... Voiam să ascult ce veşti se mai transmiteau... Dar... radioul nu mai funcţiona !... De ce ? Pentru că era un aparat nou, care funcţiona impecabil !... Apoi, am dat de mâncare păsărilor. Păsării Phoenix i-am dat nişte seminţe de dovleac... În sfârşit, trebuie să-ţi spun că ceasornicele din casă, şi aveam multe, pentru că eram colecţionar, fie funcţionau, fie se stricau, fie indicau orice oră, numai ora exactă, nu ! La fel şi aparatul de radio şi televizorul, fie funcţionau, fie nu funcţionau ! Altădată, trebuia să mă duc la nişte prieteni. Se anunţa vreme călduroasă şi am plecat... Ei bine, la nici un sfert de oră după ce am plecat, a început vijelia. Apoi a urmat o ploaie torenţială cu grindină, care s-a transformat în lapoviţă şi ninsoare, şi asta în timpul verii ! Toată vremea asta urâtă a durat cinci zile... Seria de întâmplări curioase a continuat... Într-o zi, pasărea Phoenix era foarte neliniştită. Se zbătea, scotea ţipete ascuţite, încerca să iasă din colivie. Tot acest zbucium al păsării a durat cam o oră. După asta, a urmat un cutremur de pământ de gradul şapte, pe scara Richter...
— Chestia asta nu ar fi chiar de mirare, am spus eu. Se ştie că animalele percep undele seismice...
— Este adevărat ce spui, dar celelalte păsări nu s-au alarmat deloc şi... în plus ciudăţeniile nu se opresc aici ! În casă se produceau evenimente ciudate… Mobila se mişca singură, celelalte păsări erau când liniştite, când înspăimântate sau iritate ! Mai mult, începusem să am vedenii şi vise dintre cele mai stranii !… Alteori, doream să fie vreme caldă şi era vreme caldă sau doream să fie vreme rece şi ploioasă şi era vreme rece şi ploioasă ! Nu ştiam ce să mai cred ! Aveam o vagă bănuială că pasărea Phoenix era cauza tuturor acestor ciudăţenii, dar... nu eram încă sigur...
— Este ciudat, într-adevăr ! am strigat, surprins…
— Odată, am invitat nişte prieteni să le arăt pasărea. Au venit şi... ei bine, toţi au fost cuprinşi de un somn profund, ca şi când s-ar fi aflat sub influenţa unei sugestii hipnotice din care cu greu şi-au revenit !... Apoi, a fost... incendiul… Casa era în flăcări şi a ars până în temelii... Nu a mai putut fi salvat nimic ! Rătăceam printre ruine şi la un moment dat am văzut că, dintr-un morman de cenuşă, se ridica... Pasărea Phoenix ! Întreagă şi nevătămată ! Credeam că era imposibil să nu fi ars şi ea... Să fi rezistat, totuşi, focului ? Ce să zic ?… Am privit-o cu atenţie... Ah, nu pot uita ochii, ochii aceia fascinanţi !... Şi pasărea, parcă venise din altă lume, dintr-un Univers care avea, poate, alte legi şi avea poate, altă structură decât a... Universului acesta... obişnuit... Cum pătrunsese în acest Univers ? Cine era de fapt ? Ce era de fapt ? Ce voia ? Nu ştiu şi nu voi şti niciodată ! Cert este că, la puţin timp după incendiu am asistat la un spectacol greu de imaginat: timpul se derula... înapoi !...
— Uluitor, am strigat foarte surprins...

— Pe locul unde erau ruinele casei a început să se înalţe fum, apoi vâlvătaia s-a înteţit, a atins un punct culminant, apoi a început să scadă în intensitate; am văzut casa întreagă din care ieşeau limbi de foc, care s-au micşorat şi apoi au dispărut… Apoi am văzut-o pe Kiki, o maimuţă pe care o dresasem, am văzut-o cum ardea cuprinsă de flăcări, care apoi se făceau din ce în ce mai mici, apoi Kiki se juca nervoasă cu o brichetă, lângă aragaz, apoi intra, cum să spun, intra, dar mergând cu spatele, intra în cuşcă şi se închidea înăuntru... A fost... halucinant. Îmi este greu să mă exprim !... Totul s-a petrecut invers decât se întâmplase ! Asistasem la un fel de întoarcere în timp sau dacă vrei, la un proces reversibil… !

— Foarte greu de crezut şi de înţeles, pentru că, precum se ştie, în natură, toate procesele sunt... ireversibile, am spus neliniştit…

— Procesul direct a fost acesta… Kiki deschisese uşa de la cuşca unde stătea, luase o brichetă de pe o masă şi începuse să se joace, lângă aragazul din bucătărie, apoi a urmat o flamă, Kiki a fost azvârlită ca o zdreanţă... Apoi a izbucnit incendiul... Focul a transformat casa în cenuşă, în ruine, după care a urmat, după cum ţi-am spus, derularea... inversă a evenimentelor ! M-am dus la colivia în care ştiam că era închisă pasărea Phoenix... Mă privea cu... ochii aceia fascinanţi… Acei ochi, pe care… nu îi voi uita niciodată... În sfârşit, să îţi spun cum s-a termiat povestea asta, dar nu înainte de a mai spune încă ceva... Unul dintre prietenii pe care îi invitasem atunci când fuseseră... hipnotizaţi, avea cancer la stomac... Nu mai avea mult de trăit... Se ştia, era aproape condamnat... Ei bine, după întâmplarea asta s-a petrecut un fapt straniu. Tumoarea involuase şi dispăruse în câteva zile ! Omul era sănătos !… Trecuse un an de când cumpărasem pasărea (şi ce repede mi s-a părut că a trecut timpul, parcă ar fi trecut nu un an, parcă ar fi trecut o oră). Am fost cuprins de un impuls irezistibil, de un gând stăruitor, de o voinţă străină mie şi atotputernică şi m-am dus cu pasărea Phoenix la târg... Aici l-am zărit pe omul care îmi vânduse acea pasăre... stranie, m-am apropiat de el şi i-am spus că doream să îi înapoiez... fiinţa aceea ciudată cu formă de pasăre... M-a întrebat de ce făceam asta, dar nu i-am spus nimic. Am pus colivia pe tarabă şi am plecat... Eram sigur că săvârşeam o mare greşeală, dar nu puteam altfel: eram influenţat de o voinţă irezistibilă, care îmi comanda să procedez aşa şi nu altfel !

— Foarte ciudat, am spus... Şi apoi, ce s-a mai întâmplat ?

— După asta, totul a reintrat în normal... Pe negustorul care îmi vânduse pasărea Phoenix, pe Ali, nu l-am mai văzut niciodată... Pentru mine, evenimentele acestea legate de pasărea Phoenix sunt inexplicabile ! Cel mult pot să spun că, probabil, a venit dintr-un alt Univers, unde procesele au un alt mod de manifestare şi de reprezentare, ştiu eu ? Însă cum de a venit aici, în Universul "Nostru" îngrădit de atâtea legi, ei bine, nu ştiu.

— Negustorul ar fi trebuit să ştie, totuşi, am spus neîncrezător.

— Negustorul nu a putut să îmi dea mai multe amănunte în acest sens, când l-am întrebat, atunci când cumpărasem pasărea. Îmi spusese că o găsise pe o mică insulă pustie... Nu are importanţă unde este situată insula asta...

— Foarte interesant… Ce altceva ţi-a mai spus ?

— O capturase şi apoi a cutreierat lumea în lung şi în lat cu ea şi numai aici a găsit un cumpărător, adică... pe mine... O denumise Phoenix deoarece nu o putea compara cu altă pasăre şi întrucât auzise de legenda păsării Pheoenix, îi dăduse numele acesta... Pe negustor nu l-am mai văzut niciodată... Asta este tot... Ce părere ai ?…

— Deocamdată nu ştiu ce să zic, îţi spun cinstit... Este posibil să vină din alte lumi...

— De atunci, au trecut ani şi ani... Însă această poveste ciudată nu am uitat-o. Ce să-ţi mai spun ? Dacă cineva, cine ştie în ce împrejurări se va întâlni cu pasărea Phoenix, ar fi bine atunci, să o cerceteze cu atenţie şi seriozitate... Dar asta nu este decât filozofia lui... "dacă"... Nu mai am nimic de adăugat, decât că... am renunţat la colecţia de păsări... Am donat unui muzeu de ştiinţe naturale păsările împăiate, iar păsărilor vii, ***LE-AM REDAT LIBERTATEA !***

UN ALT VIITOR...

" Să fim deci optimişti ! Dar acest optimism trebuie să se bazeze pe o dorinţă sinceră, pe o voinţă a colectivităţii terestre de a-şi salva planeta, prin vibraţiile înalte ale unor sentimente reciproce superioare şi ale unei spiritualităţi creatoare. ! " 248
FLORIN GHEORGHIŢĂ

-1-

Astronava se găsea în apropierea celei de a treia planete a Stelei Galbene, iar Orl, comandantul, ordonă să fie plasată pe o orbită circumplanetară. Apoi dădu ordinele să se înceapă cercetarea planetei. Primele analize au arătat că atmosfera acesteia nu era nocivă pentru ei. După un timp, echipa trimisă în cercetare se întoarse la bordul cosmonavei. Trank, şeful echipei de cercetare, se adresă comandantului Orl…

— Am descoperit nişte fiinţe asemănătoare nouă, numai că... sunt gigantice

— Şi... ?

— Şi... da... Din păcate sunt total lipsite de inteligenţă ! Am fost foarte dezamăgit... Da, sunt lipsite de inteligenţă, dar... dispun de o forţă extraordinară, fiind atât de distrugătoare, încât... m-au înspăimântat ! Am asistat la o luptă între aceste fiinţe şi alte trei vieţuitoare diferite, dar tot atât de mari... Pur şi simplu le-a sfârtecat ! Am încercat să comunic cu ele, dar... era aproape să mă sfâşie !... Am fost la un pas de moarte. Sunt de o... bestialitate de neconceput ! Şi sunt numeroşi... Oare aşa au fost strămoşii noştri ?

— Încearcă să atragi câţiva dintre ei şi încearcă să le injectezi Inteligonul... Te va însoţi şi Prond... Am fost anunţat adineauri de către Crang, urmăritorul şef al expediţiei, că trebuie să modificăm ruta, aşa că fiţi atenţi şi grăbiţi-vă... Ai grijă ca în cursul acestui experiment să nu cumva să produceţi dereglări în biosferă... Să nu vă scape vreun microorganism sau altceva !

— Asta ştiu !...

— Îmi fac datoria să îţi spun acest lucru ! Succes ! Ai la dispoziţe un an, atât mai putem rămâne. Aşadar, grăbiţi-vă, dar fiţi prudenţi !

*

După trecerea unui an de la acea convorbire, Trank se afla din nou în faţa lui Orl.

— Nu te-am supravegheat deloc !... Legile sunt legi... Raportează !

— Prond pretinde că în timp ce hoinărea pe planetă, ar fi zărit nişte fiinţe ciudate, diferite, chiar... contrastante cu... vieţuitoarele de aici, acelea pe care le-am cercetat până acum şi mi-a spus că se comportau inteligent ! Şi... a constatat că... îi dispăruse câteva recipiente cu Inteligon... După puţin timp, a găsit recipientele, dar, erau... goale ! Nu ştie cum a fost posibil !...

— Nu are importanţă, răcni Orl, şi ieşi câteva secunde din cabină, apoi reveni.

— Am capturat câţiva semeni de–ai noştri, urlă Trank... dar vreau să accentuez că semănăm cu ei numai ca… formă, însă nu şi ca mărime ! Am mai capturat şi alte vieţuitoare din aceeaşi specie şi le-am injectat Inteligonul... Dar... nimic ! Sunt aproape tot atât de lipsiţi de inteligenţă ca şi atunci când i-am descoperit ! S-ar părea că Inteligonul nu are efect... deşi la unele vieţuitoare am constatat o oarecare ameliorare... Poate că totuşi, are un efect lent... Dar mai este ceva... Cu puţin timp înainte de a veni să-ţi raportez, Prond s-a aventurat în afara bazei de experimentări şi a lipsit câtva timp... Apoi... mi-a declarat că... din neatenţie, din greşeală, de fapt nu ştie cum..., cert este însă că a transportat germenul patogen N.G.K. 87. Apropiindu-se de un semen... gigant, în timp ce acesta dormea, i-a injectat Inteligon... Dar pe dispozitivul cu care injecta inteligon se găsea şi acest germen patogen, lucru constatat de Prond, ulterior... Iar după câtva timp, exemplarul găsit de Prond, a murit, în chinuri groaznice ! Nu ştiu ce este de făcut !

— Da... Acest germen... abia îl cunoaştem, de fapt, încă îl studiem, răcni Orl... Semenii noştri giganţi şi lipsiţi de inteligenţă, se pare că sunt în pericol ! Dar ce este de făcut, nu ştiu ! În sfârşit... Totul se plăteşte ! Trebuie să plecăm ! Am primit ordinul să revin la Staţia Orbitală cât mai repede posibil ! Ce se va întâmpla aici ? Nu ştiu. Poate că semenii noştri... giganţi vor reuşi să se adapteze şi să înfrângă... germenul. De ce nu ?

Cosmonava se depărtă de Planeta Albastră, ieşi apoi din sistemul planetar al Stelei Galbene şi se pierdu apoi în abisul cosmic...

-2-

Dar uriaşii semeni ai lui Orl şi alor săi, nu s-au putut împotrivi prea mult germenului N.G.K. 87... Marele proces de dispariţie nu a durat decât cinci sute de mii de ani, un interval de timp foarte scurt, comparativ cu erele geologice... Aceia la care Inteligonul acţionase, au avut o oarecare rezistenţă faţă de germen, rezistenţă pe care au transmis-o şi urmaşilor şi astfel au supravieţuit câteva exemplare pentru câtva timp, în regiuni ascunse ale planetei... Când se petrecea vizita lui Orl, era în vremea saurienilor, a reptilelor gigantice, era prin mezozoic, în cretacic, mai precis spre sfârşitul acestuia şi începutul terţiarului... Atunci saurienii erau stăpâni pe uscat, în apă şi în aer... Era Tyranosaurus Rex, cu care se asemăna... Orl şi ai săi, erau brontosauri erbivori, erau reptilele care populau mările şi oceanele... Dar, către sfârşitul cretacicului şi până la începutul terţiarului, dezvoltarea acestora a încetat brusc, marea dispariţie a giganticelor reptile coincizând de fapt cu afirmarea rapidă a mamiferelor...

-3-

— Excelent băieţi, spuse bătrânul urangutan. Excelent ! Aţi fost formidabili ! Aţi reuşit să răspândiţi germenul şi să sustrageţi Inteligonul... Misiunea a fost îndeplinită ! De-acum sau mai bine zis... de-atunci, viitorul ne va aparţine nouă, maimuţelor şi nu lor, reptilelor ! Tiranii vor dispare, viitorul va fi altul, va avea o altă înfăţişare !

Iată ce se întâmplase... De fapt Inteligonul acţionase asupra reptilelor care ajunseseră, datorită acestuia, la un înalt nivel de civilizaţie, în timp ce maimuţele au apărut mai târziu, ca rezultat al experimentelor de inginerie genetică efectuate de către... savanţii reptilieni. Maimuţele erau şi ele inteligente, dar inteligenţa acestora apăruse şi se dezvoltase în condiţiile impuse de experimentele genetice, precum şi datorită faptului că reptilele, după ce le dresaseră, le foloseau pentru diverse activităţi şi servicii sau ca animale de casă sau de companie, cu care se jucau câteodată...

Bătrânul urangutan era unul dintre complotiştii care urmăreau distrugerea reptilelor... Se efectuau atunci cercetări în legătură cu posibilitatea de a călători în timp...
Cu ajutorul VRC (videoretrocronorul, era un aparat complex, cu ajutorul căruia se putea cerceta trecutul îndepărtat), aşadar, cu ajutorul acestui aparat, tocmai se observase venirea lui Orl şi a echipei lui. Se observase de asemenea efectul Inteligonului asupra organismului reptilelor… Folosindu-se de o clipă de neatenţie a grupului de cercetători care, se înţelege, erau reptile inteligente şi care lucrau la tehnicile de transport în timp, complotiştii au trimis în acea eră, o echipă de maimuţe cu obiectivul de a face astfel încât să răspândească germenul N.G.K. 87, ucigător pentru saurieni şi apoi să sustragă Inteligonul... Au reuşit şi atunci, viitorul... a avut altă înfăţişare ! S-a creat astfel, un UNIVERS ALTERNANT în care maimuţele au evoluat, stăpânind incontestabil, planeta Pământ !

Iniţial efectele Inteligonului asupra maimuţelor au fost dintre cele mai ciudate, dovadă fiind diversele urme (construcţii, cunoştinţe, etc.) considerate astăzi… enigme ale trecutului...

*

Dar, într-un alt Univers Alternant, dinozaurii au dispărut în urma unui cataclism, apoi, după mult timp, oamenii au devenit stăpânii incontestabili ai planetei Pământ...

Trebuie să ne gândim că sunt nenumărate Universuri Alterante...

VEŞNICA EXPEDIŢIE

"Mă aflam în casa mea, dar şi într-o navă cosmică pornită într-o călătorie fără sfârşit şi fără întoarcere; iar eu eram gândul lucrurilor despre ele însele, a doua faţă a lor."
GUIDO PIOVENE

În călătoriile mele prin ţară, am avut de-a face cu tot felul de oameni. Într-una din aceste călătorii, am poposit într-un sat de munte, un sat izolat, cu foarte puţine legături cu lumea civilizată. Într-o seară, un bătrân mi-a spus o poveste care mi s-a părut interesantă şi chiar ciudată… Ascultând-o, nu am putut să nu mă întreb, de unde avea bătrânul o serie de cunoştinţe, să le spun… ştiinţifice, când toată viaţa lui trăise în acel sat izolat, departe de lumea civilizată. L-am întrebat de unde ştia povestea, dar a tăcut şi a privit undeva spre vârful unei stânci… Povestea nu este lungă. O voi scrie şi eu aşa cum mi-a fost povestită de către bătrân… Aşadar, bătrânul povestea că…

— Demult, demult, un grup de astronauţi, instalaţi într-o navă cosmică, pornesc spre o stea din constelaţia Ursa Mare. Întrucât combustibilul nuclear folosit în propulsia cosmonavei, era pe terminate, grupul de exploratori, reperând o planetă care gravita în apropierea unei stele, se decid să rămână aici şi să încerce să găsească un înlocuitor pentru combustibilul nuclear. Au coborât pe planetă şi au constatat că era un loc prielnic vieţii, găsindu-se aici vegetaţie luxuriantă şi o mulţime de animale… Apoi au început să exploreze planeta, dar după un timp, exploratorii au suferit un şoc puternic datorat atmosferei… În urma acestui şoc, exploratorii şi–au pierdut treptat memoria şi odată cu aceasta şi-au pierdut toate cunoştinţele… Au distrus aparatele, maşinile, apoi nava cosmică… În cele din urmă, au devenit nişte... fiinţe primitive… Au trecut apoi sute de mii de ani de evoluţie, iar urmaşii acelor exploratori, au pus bazele unei noi civilizaţii…

— Intersant, am spus eu, destul de surprins...

— Apoi, un alt grup de exploratori, aparţinând acelei noi civilizaţii, ca şi strămoşii lor, au plecat undeva spre o stea pierdută în imensitatea cosmosului. Şi, la fel ca şi strămoşii lor, au ajuns pe o planetă, în căutare de combustibil nuclear. La fel ca şi ei, suferă un şoc în urma căruia îşi pierd memoria şi… aşa mai departe, de multe ori… Exploratorii aveau înscris în subconştientul lor, aceasta – ca, după un anumit număr de ani, în anumite condiţii, să îşi piardă memoria !… Şi de fiecare dată steaua spre care se îndreptau cosmonauţii, era mereu aceeaşi…

— Care ?… l-am întrebat foarte mirat...

Dar bătrânul nu mi-a răspuns… Apoi, după un timp, spuse…

— De fapt, nu ştiu de ce nu au reuşit niciodată şi nici nu vor reuşi să ajungă la steaua aceea… tot şirul acesta de exploratori cosmici… Ceea ce ştiu este că steaua spre care porneau era aceea de pe care plecaseră primii, primii exploratori, cei care au colindat prin Cosmos… Urmaşii acestora, datorită poate unui instinct, încercau să se reîntoarcă pe steaua de origine de pe care plecaseră cândva, strămoşii lor…

☑

Aceasta a fost povestea bătrânului. Mă întrebam mereu… De unde ştia bătrânul această poveste naivă, dar, cu toate acestea, ciudată ? Să fi fost o simplă născocire ?
Înainte de a pleca, bătrânul mi-a dat un obiect transparent, având forma unei piramide, în interiorul căruia se putea observa un cristal care emitea fascicule de lumină de toate culorile, iar la baza obiectului, se putea observa şapte mici cristale de formă cubică, divers colorate – roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet… Mi-a dat obiectul acesta straniu, spunându-mi că îl găsise într-o peşteră, demult, demult şi că mi-l dăruia cu condiţia să am grijă să nu se piardă…
El nu mai avea prea mult de trăit, aşa încât spera ca acel obiect să folosească la ceva, cândva…

☑

Au trecut mulţi ani de atunci… Eu însumi îmbătrânisem… Într-o zi, un prieten, cibernetician, căruia îi arătasem acel obiect dăruit atunci, demult, de bătrân, mi l-a cerut, voind să îl studieze… I-am dat obiectul, cu rugămintea să mi-l aducă după ce va termina cercetarea… Peste o săptămână, reveni cu obiectul şi îmi spuse emoţionat…

— Prietene, nu ştiu cum ai obţinut acest obiect, nu cred numic din ceea ce mi-ai povestit, totul nu a fost decât un basm, dar… un lucru este clar pentru mine ! Obiectul acesta este cel mai perfecţionat microcomputer fotonic din câte cunosc ! Datele se introduc cu ajutorul cristalelor de la bază, iar rezultatul este afişat nu prin... cifre sau grafice sau cuvinte ci prin… culori, prin nuanţe de culori mai bine zis şi imagini complexe tridimensionale, prin holograme… Există, se pare, un cod al culorilor şi al imaginilor, un cod foarte complicat, dar sugestiv !…

Am mai arătat apoi obiectul unui alt prieten, fizician, chimist şi parapsiholog, povestindu-i împrejurările în care l-am obţinut...
De asemeni, i-am spus că prietenul meu cibernetician, ajunsese la concluzia că obiectul era cel mai perfecţionat microcomputer fotonic din lume…
A luat obiectul şi mi-a spus că vrea şi el să îl cerceteze şi că va veni cu el înapoi după vreo două săptămâni… Dar, până când ne-am reîntâlnit, a trecut un an…
A venit cu obiectul şi cu… un caiet. Mi-a spus…

— Nu ştiu dacă este într-adevăr un microcalculator fotonic, se poate să fie, însă, după ce l-am cercetat cu mare atenţie, am ajuns la o concluzie care m-a uluit ! Este un cristal de o complexitate extremă ! L-am analizat şi l-am studiat în toate felurile ! Nu ştiu ce provenienţă are… Ceea ce ştiu, ceea ce am aflat, este că obiectul are proprietăţi de acumulare a bioenergiei, a energiei cosmice, a… gândurilor… Se pare că recepţionează gândurile emise de oameni, dar nu numai de aceştia ci şi de alte fiinţe… Şi nu numai atât, dar după ce recepţionează gândurile, le acumulează, le diversifică, le unifică, iar apoi, în anumite împrejurări, le transmite mai departe altor oameni sau altor fiinţe !… A fost uluitor tot timpul cât am cercetat acest… obiect !…

— Bine, dar… nici eu, nici ciberneticianul, nu am simţit nimic, nici cea mai mică influenţă din partea acestui... obiect ! Cum se face că numai tu ai simţit... influenţa acestuia, că ai stabilit că are acele proprietăţi pe care mi le-ai spus… Nu crezi că ai cam… exagerat ?

— Ţi-am spus că obiectul devine activ numai în anumite împrejurări, în anumite condiţii… Este ca şi un… computer care nu funcţionează decât în anumite condiţii – trebuie mai întâi de toate să fie alimentat de la o sursă de energie, apoi trebuie să şti să lucrezi cu programele şi aşa mai departe… Te-ai lămurit ?… Voi pur şi simplu nu ştiaţi condiţiile de funcţionare ale acestui… obiect… Continui să-i spun… obiect pentru că, de fapt… încă nu ştiu ce este… Am aflat câte ceva despre modul de funcţionare, dar atât… În rest, nu ştiu mai mult decât tine !

— Şi… cu acest caiet ce este ?

— În acest caiet am scris… povestea bătrânului… Cu puţin timp înainte de a veni la tine, mi-am indus o stare de hipnoză avansată şi apoi, am scris în această stare… ceea ce ţi-a povestit bătrânul, dar cu mult mai multe detalii… În plus, am scris şi despre sfârşitul acelei… civilizaţii care îşi căuta… steaua de origine… Ei bine, acea civilizaţie, nu şi-a mai găsit niciodată steaua de pe care plecase, pentru că respectiva stea a dispărut printr-o explozie cosmică de mare amploare ! Dar urmaşii acelei civilizaţii continuau să caute, să exploreze Universul, până când au ajuns pe planeta Pământ unde s-au stabilit…

— Foarte ciudat, am remarcat.

— Într-adevăr… Oamenii nu ştiu însă de existenţa lor, dar vor afla, cândva, atunci când vor fi suficient de pregătiţi de a convieţui paşnic cu alte specii inteligente… Dacă, după ce vor trece mii şi mii de ani, oamenii nu vor fi pregătiţi să convieţuiască paşnic, ei vor pleca într-o altă expediţie cosmică, sperând şi căutând, căutând veşnic sau poate numai până la sfârşitul Universului…

— Dar ce caută, că nu am înţeles… Steaua de pe care au plecat ? Dar… steaua a… explodat, aşa ai spus… Aşadar ce mai caută ?

— Ei bine, nici eu nu am prea înţeles… Totuşi, am mai aflat ceva… Se pare că ei caută… ACEST OBIECT !!! Se pare că este chintesenţa întregii lor culturi, a întregii lor istorii…

— Şi ce legătură are asta cu… convieţuirea paşnică a oamenilor cu… alte specii inteligente ?

— Poate că are, poate că nu… Se pare că acest obiect este esenţial pentru ei… Dacă oamenii ar afla de existenţa acestui obiect extraordinar, desigur că nu l-ar mai ceda pentru nimic în lume, chiar şi atunci când ar fi cerut de exploratori şi chiar dacă aceştia demonstrează că este al lor… Atunci poate izbucni un conflict cu urmări imprevizibile… Iată în ce sens m-am referit la… convieţuirea paşnică…

— Şi de unde şti că… oamenii nu le-ar ceda acest obiect ?

— Nu am de unde să ştiu acum… Ceea ce am spus, este numai o ipoteză şi atât… Acum, însă trebuie să plec ! Iată obiectul, iată caietul, la revedere !

A plecat, lăsându-mă nedumerit, stupefiat, neliniştit… În cele din urmă, am luat obiectul şi m-am uitat fix la el… Am tresărit… Era un obiect banal, din plastic !

Aşadar, "prietenul" mă înşelase ! Înlocuise obiectul veritabil cu unul fals ! M-a cuprins disperarea ! Am deschis caietul şi am citit…

" Nu fi supărat… Acel obiect nu înseamnă nimic pentru tine, dar pentru noi înseamnă totul… Am aflat de la prietenul tău, parapsihologul, de existenţa obiectului… L-am înlocuit cu un obiect oarecare şi i-am sugerat povestea pe care tocmai ai aflat-o… În felul acesta căutările noastre au luat sfârşit şi am evitat un conflict cu urmări catastrofale… Da, am trăit printre oameni şi încă mai trăim, dar nu pentru mult timp… pentru că… expediţia noastră va continua veşnic… Aceasta ne este menirea – să fim mereu, mereu pe drumuri…

Acesta ne este destinul - să explorăm veşnic, să cunoaştem veşnic ! Nu ne vom opri niciodată, pentru că UNIVERSUL ESTE UN MISTER ETERN ŞI ETERN ATRĂGĂTOR ! Acum, am găsit în sfârşit chintesenţa culturii noastre, moştenirea strămoşilor noştri, ceea ce tu ai crezut că este… un obiect, un simplu obiect !…

Ei bine, ştim, în sfârşit, ce avem de făcut !…

NU FI SUPĂRAT, NU FI DEZAMĂGIT, NU FI DISPERAT !
FĂRĂ SĂ VREI, POATE, AI FĂCUT CEEA CE TREBUIA !…
PACEA SĂ FIE CU TINE !… PACEA SĂ FIE CU VOI TOŢI !…"

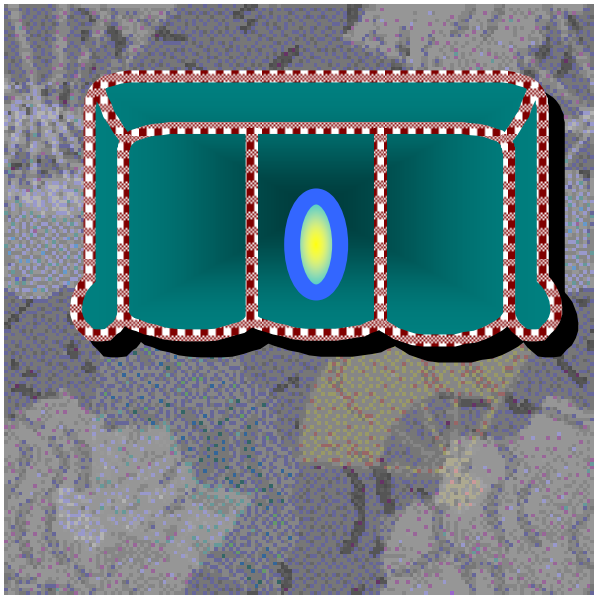

TIMPUL NU MAI ARE SENS PENTRU MINE

"Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie
Era pe când nu s-a zărit
Azi o vedem şi nu e."
MIHAI EMINESCU

Şi totuşi nu am murit ! Din mine nu au mai putut fi salvate decât organele care asigurau funcţiile de nutriţie şi parţial cele de relaţie. Drept urmare, am fost introdus (adică ceea ce mai rămăsese din mine) într-o incintă, legat cu nenumărate fire de aparate complicate, aşteptând ca, eventual, să mi se găsească proteze...
Nici eu nu îmi dădeam prea bine seama cum s-a întâmplat, dar... s-a întâmplat totuşi... Cert este că m-am trezit în acea situaţie ciudată...
Închipuiţi-vă o incintă de sticlă în care se aflau organe ale aparatului respirator, digestiv, circulator, excretor şi ale sistemului nervos, organe de simţ şi glandele endocrine, toate plutind într-un mediu nutritiv, în sânge, limfă, bioplasmă. De incintă erau legate nenumărate fire, tuburi şi aparate de măsură şi control şi alte aparate complicate... Vedeam oameni îmbrăcaţi în halate albe (doctorii, asistenţii) şi alţii în salopete (cercetătorii, tehnicienii)... Au încercat să intre în contact cu mine într-un fel, dar... nu au reuşit... Se întrebau probabil ce simt, ce gândesc...
Erau probabil curioşi... numai că... eram, dacă pot spune astfel, de cealaltă parte a barierei, eram pe jumătate mort... Sau ceva mai puţin de jumătate, totuşi... pentru că, de fapt, ce îmi lipseau ? Membrele, o parte din cavitatea bucală, o parte din laringe, o parte din aparatul locomotor şi alte câteva organe şi ţesuturi...
Organele de simţ erau cam uzate... În rest, ca orice om... întreg... Aşadar, ce îmi rămânea de făcut în această situaţie ? Poate să sper... Dar şansele să mai fiu cum am fost erau minime... Să gândesc... să visez... Fiindcă timpul nu mai avea şi nu mai are sens pentru mine... Mă detaşam de mine însumi şi simţeam că exist, concomitent în două timpuri îndepărtate, foarte îndepărtate...

*

1. *Cosmonava Triumf se îndrepta către roiul globular din constelaţia Hercules. Cosmonava a fost echipată cu aparatură sofisticată şi trimisă spre constelaţia Hercules, întrucât acolo se observau unele fenomene stranii. Un obiect cosmic, localizat în acea regiune, emitea regulat semnale care arătau că era vorba despre o solicitare de ajutor urgent... Urmau explozii însoţite de o degajare extraordinară de energie, urmate de perioade în care se observa o absorbţie de energie şi substanţă... Pe cosmonava Triumf se găseau două sute de oameni, cincizeci de androizi şi treizeci de cyborgi, a căror misiune era de a afla ce se petrece acolo, în constelaţia Hercules. Nu vor afla însă, deoarece cosmonava Triumf nu va mai reveni niciodată pe Terra sau pe staţiile cosmice situate în sistemul solar sau în afara lui… Ceea ce s-a observat, a fost o explozie extraordinară şi atât... Ce s-a întâmplat cu el ? Mii de ani au trecut, până când s-a reuşit să se afle câte ceva… Cauzele care au produs dezastrul cosmonavei, nu au fost elucidate...*
S-au formulat diverse explicaţii, s-au adunat câteva probe... dar... ceea ce era sigur, era că marea cosmonavă Triumf dispăruse în Cosmos, lăsând în urmă, mister şi singurătate...

2. *Viaţa pe cosmonava Triumf decurgea în linişte. În "vârful piramidei sociale" se aflau oamenii, urmau androizii, cyborgii şi maşinile de tot felul... Nu s-a ştiut exact când, cert este că, la un moment dat, probabil când s-a depăşit steaua triplă Captax, au început să apară monştrii. Erau masivi, aveau însuşiri paranormale deosebite şi erau foarte inteligenţi... Ca formă, se asemănau cu oamenii, cu deosebirea că în loc de mâini aveau tentacule terminate cu gheare... Ei se năşteau din oameni, dar nu se puteau reproduce, în schimb, aveau o viaţă potenţial nelimitată.*
Când ajungeau la maturitate, procesul de îmbătrânire se oprea şi puteau trăi apoi, oricât... Erau şi ei, desigur, vulnerabili la acţiunea diverşilor factori fizici şi chimici, dar într-o măsură mult mai mică decât oamenii... Iniţial a existat o rivalitate între monştrii şi androizi, aplanată însă cu timpul... Dar, numai aparent...

3. *Cosmonava Triumf ajunsese în apropierea roiului globular din constelaţia Hercules... Cei de pe cargoul spaţial au detectat un sistem stelar format dintr-o stea centrală, numită Hiperal, o stea din categoria "gigantă roşie", apoi un număr de şapte planete care descriau orbite complicate în jurul acelei stele... Mai întâi au dedus, iar apoi au observat că pe a patra planetă se dezvoltase o formaţiune biologică extrem de complexă... Acele fiinţe de pe planetă, trimiteau rachete spre stea, rachete care explodau violent în contact cu suprafaţa stelei... În acelaşi timp, fiinţele trimiteau semnale solicitând ajutor urgent. Se încerca iniţierea unor procese nucleare pe stea, prin provocarea unor explozii termonucleare. Se părea că odată cu terminarea rezervelor de... hidrogen din stea, reacţiile nucleare se vor opri şi totul va fi învăluit în... frigul cosmic... Aşadar, formaţiunea aceea biologică încerca să reactiveze procesele nucleare de pe stea (asta însemnau exploziile şi absorbţia de energie), iar apoi, emitea semnale de chemare şi ajutor !...*

4. *Aparent, rivalitatea dintre monştrii şi androizi fusese aplanată... Nu se ştie când şi ce anume a reaprins această rivalitate, care a culminat cu distrugerea cosmonavei. O parte a echipajului a dorit reactivarea reacţiilor termonucleare pe Hiperal. Ceea ce au reuşit, însă cu multă greutate... Apoi, i-a cuprins pe toţi un fel de nebunie... Fiecare membru al echipajului (om, android, cyborg,... monstru), în capsule cosmice, în micronavete, în autonavete, s-au aruncat pur şi simplu în "cazanele termonucleare" de pe steaua gigantă roşie... În cele din urmă, cosmonava s-a prăbuşit pe stea...*
A urmat o expozie extraordinară, care a pulverizat în spaţiu sistemul planetar... Pământenii au observat o explozie formidabilă şi atât... De ce ? De ce s-a produs ?…

5. *Era prin întunecatul ev mediu... Un castel, o pădure... Vrăjitoarea stătea în mijlocul unei grămezi imense de păpuşi de ceară. În apropiere, fierbeau, în două ceaune, licori descântate. Bolborosea tot timpul formule şi cuvinte magice şi turna din când în când nişte prafuri în ceaune... Apoi, amesteca repede cu nişte crăci luate de la un arbore sfinţit.*
Într-un târziu, luă păpuşile de ceară şi le aruncă în ceaune, la întâmplare, strigând:
" Să vă topiţi, să ardeţi, să vă topiţi, să ardeţi... "
Aşa striga şi dansa şi striga, până când a aruncat aproape toate păpuşile...
Mai rămăsese o păpuşă... Îi smulse mâinile şi picioarele, dar apoi s-a răzgândit şi le-a lipit la loc... Şopti:
"Tu să te refaci... tu să te vindeci ! Tu să scapi !... "
Suflă peste păpuşă, apoi aruncă păpuşa în aer, iar aceasta zbură şi se pierdu în zare !
Apoi a urmat o explozie formidabilă, care a spulberat totul în jur...

✱

Da, de ce s-a produs ? Să fi fost o legătură tainică între evenimentele desfăşurate în timpuri diferite ? Să fi fost aşadar vreo legătură... magică între ritualul vrăjitoarei şi... cosmonava Triumf ? Pare absurd... Incredibil şi totuşi... cine ştie ?...
Când mi-am revenit, când am luat contactul, iarăşi, cu însăşi realitatea imediată, eram un invalid… Membrele erau nişte proteze, la fel şi cavitatea bucală şi laringele.
Organele de simţ au fost dublate de proteze... Lângă mine era un medic, care mi se adresa*:*
"Tu să te refaci... tu să te vindeci ! Tu să scapi !... am făcut tot ceea ce am putut ! Protezele nu sunt perfecte... dar mai târziu vor fi perfecţionate şi atunci... "
Da ! Nu putem fi perfecţi, dar ne putem perfecţiona ! Am râs... Am plâns... Am râs !

CÂND TOŢI OAMENII ÎŞI VOR ADUCE AMINTE...

"... în momentul morţii ne întoarcem în clipa naşterii şi ne retrăim viaţa; este aceeaşi viaţă repetată la nesfârşit..." –
PIOTR USPENSKI (Peake Antony)

Am fost foarte surprins când am aflat de mitul eternei reîntoarceri... Sunt două versiuni ale acestui mit după câte îmi dau seama... O versiune a sa este aceea că, după ce Universul în care trăim îşi va sfârşi evoluţia, se va naşte din nou, apoi iar va evolua, şi toate fiinţele, toate vieţuitoarele, toţi oamenii, noi toţi, vom relua viaţa, vom repeta viaţa identic, dar nu ne vom da seama de aceasta ! Şi tot astfel, acest ciclu al Universului: naştere, evoluţie, dispariţie, se va repeta de nenumărate ori !... O altă versiune a acestui mit arată că Universul este infinit în timp şi spaţiu, dar un individ, după ce se naşte, creşte, se dezvoltă, devine matur, apoi îmbătrâneşte şi în cele din urmă... moare... Numai că, după ce moare, el revine, se naşte din nou şi retrăieşte viaţa IDENTIC ! Repetă viaţa de nenumărate ori !... Nimeni nu îşi dă seama de asta ! Nimeni nu îşi aminteşte nimic !... Totuşi, câteodată, sunt câteva momente când ai vag impresia că anumite evenimante par să se repete, că anumite împrejurări par a fi cunoscute, că sunt anumite coincidenţe stranii...
Şi atunci sunt unii oameni care se întreabă...
"DAR DACĂ, TOTUŞI, AM MAI TRĂIT ÎNCĂ ODATĂ ACEASTĂ VIAŢĂ ? "
Sunt unii oameni care te întreabă...
" DACĂ AI AVEA POSIBILITATEA SĂ TRĂIEŞTI ÎNCĂ ODATĂ, CE AI FACE ?
CE AI VREA SĂ FACI ŞI CE AI VREA SĂ NU MAI FACI ?"
Aceşti oameni nici nu ştiu cât de aproape sunt de adevăr !... Ei probabil că nu ştiu că de fapt noi reluăm de nenumărate ori o viaţă care a fost programată cândva, la începutul EXISTENŢEI !... Şi o tot repetăm la nesfârşit, poate... Este de fapt vorba de PREDESTINARE !... De fapt, cei ce cred în fatalitate, au dreptate !... Totul este predestinat, totul este programat, există un destin pentru fiecare şi pentru orice !... Cu toate că este nedrept... Este nedrept ca un bolnav de cancer să sufere din nou şi din nou, cu alte cuvinte, să moară şi apoi să se nască din nou şi iarăşi să sufere de această boală îngrozitoare... Sau un criminal să moară şi să se nască şi iarăşi să ucidă...

Sau un copil care nu a trăit decât, să zicem, patru ani, să moară, apoi să se nască din nou şi iar să moară la vârsta de patru ani, mereu, mereu, mereu...
Este nedrept... Şi, în definitiv, de ce ar fi aşa ?... Nu ştiu, dar, cu toate astea, s-ar părea că aşa este !...
Am aflat deci despre eterna revenire şi apoi am început să cred că nu poate fi altfel... AŞA ESTE ! Viaţa asta de acum, am mai trăit-o... Am trăit-o de nenumărate ori !... Cu toate astea, aş vrea să fac ceva, să îmi dau seama cu certitudine de asta, să DOVEDESC asta !... Iată, la ce m-am gândit: în viitoarea repetare a vieţii actuale, să existe o mărturie, o dovadă !... Ce aş putea face ?...
Uite ce am să fac... Un bun prieten de-al meu a avut un accident de maşină acum trei ani de zile... Ce-ar fi dacă în următoarea repetare a vieţii, l-aş atenţiona să nu folosească maşina în ziua în care a avut loc accidentul ?!... Ce s-ar întâmpla ?
Aş putea cumva să modific DESTINUL, deci repetarea identică a vieţii ?!
Ei bine, asta am gândit, asta am făcut !...
În următoarea repetare a vieţii mele, în apropierea momentului când urma să aibe loc accidentul în care prietenul meu urma să dispară, am avut mai întâi un sentiment de nelinişte... Era un gând care parcă voia să se manifeste !...
Auzeam ceva, un fel de glas interior, care se repeta mereu... ”ACCIDENT... PRIETEN... ACCIDENT... EVITĂ !...”
În sfârşit, era chiar ziua în care a avut loc accidentul... Atunci i-am spus prietenului... ”AM UN PRESENTIMENT... POATE CĂ AR FI BINE SĂ NU PLECI AZI CU AUTOMOBILUL ! AMÂNĂ PENTRU A DOUA ZI ! AZI VEI AVEA UN ACCEDENT !”
Prietenul a zâmbit şi mi-a spus că are şi el acelaşi presentiment, aşa încât a renunţat să se mai urce în automobil... Apoi ne-am despărţit... A doua zi, am aflat că prietenul murise, totuşi... Un automobil l-a accidentat mortal chiar când traversa o stradă !... Acea stradă se numea... strada DESTINULUI !...
Mă întreb câteodată... Ce se va întâmpla atunci când toţi oamenii îşi vor aduce aminte că au mai trăit odată şi că vor mai trăi încă odată şi încă odată, la infinit ?...
Mă întreb, dar probabil că nu voi afla niciodată ce se va întâmpla...

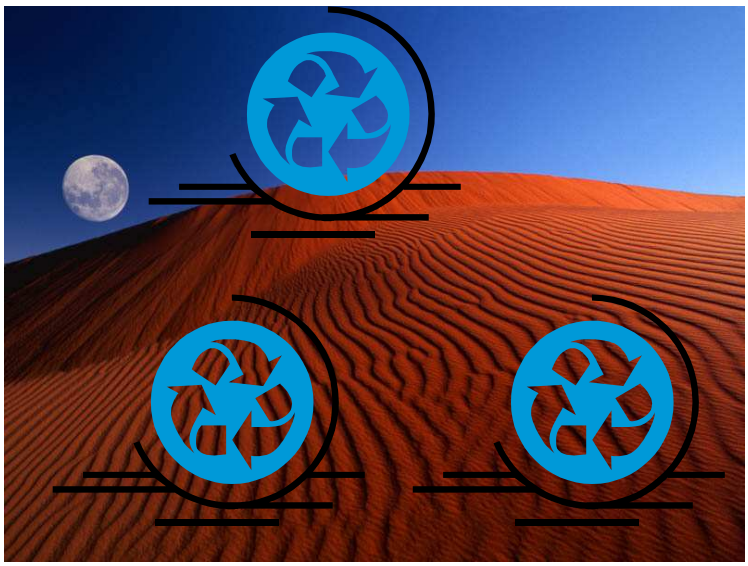

UN FALS ISTORIC ?

"3. 1. Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui."
ECLEZIASTUL - [-- BIBLIA ROMANA.COM --]

Au fost descoperite într-o localitate din România, în nişte vase de lut, câteva manuscrise. După ce au fost studiate manuscrisele, acestea au lăsat o impresie deosebită unor istorici... Iată un fragment...

"După ce a preluat domnia asupra tuturor dacilor, regele Decetista a poruncit să se construiască nişte piramide foarte mari, în apropiere de localitatea Sarmis... Mulţi oameni au lucrat la aceste piramide... Anii treceau unii după alţii, dar construcţia acelor piramide nu se mai termina !... Şi regele Decetista a murit şi apoi a urmat fiul său, regele Buresibal... Şi el şi poporul său au continuat să lucreze la acele clădiri grandioase... Şi tot aşa, anii treceau...
Se succedau şi oamenii din popor şi regii... Au trecut apoi, mii şi mii de ani... În sfârşit, după zece mii de ani, piramidele au fost terminate... Piramida principală era înaltă cât un munte, vârful acesteia atingea norii... Şi atunci regele a dat o petrecere grandioasă. Dar în toiul petrecerii a avut loc un cutremur devastator şi totul s-a prefăcut în praf şi pulbere... Pământul s-a cutremurat, pământul s-a zvârcolit, s-a făcut apoi un abis şi toate piramidele au căzut în acel abis !... Apoi totul s-a potolit... Nu mai era nimic, nici măcar o urmă, cât de mică, nu mai rămăsese !... Rodul muncii a milioane şi milioane de oameni, timp de zece mii de ani, dispăruse fără urmă !... De ce oare ?"

Ei bine, acesta era mesajul... Bineînţeles că unii istorici au crezut că era o escrocherie... Dar manuscrisele au fost studiate amănunţit... Era clar: manuscrisele păreau să fie foarte vechi şi erau autentice ! Nu era o înşelătorie !... Nu se ştia cum de rezistaseră trecerii timpului. După câţiva ani, istoria a trebuit să fie... rescrisă !... S-a admis că existase un popor care vieţuise pe acele meleaguri şi care era foarte dezvoltat spiritual, cultural, ştiinţific şi tehnic – avea cunoştinţe de astronomie, matematică, inginerie, agrotehnică şi care dispăruse în condiţii foarte misterioase... Civilizaţia aceea, se credea că existase acum... circa cincizeci de mii de ani !... În sfârşit... Mii de ani au trecut după ce au fost descoperite acele manuscrise...
Mai exact, au trecut opt mii de ani !... Oamnii au descoperit... maşina timpului... Puteau călătorii în timp ! Unii cercetători în domeniul istoriei, unii arheologi, au dorit să verifice sau mai bine zis să se lămurească în legătură cu acea civilizaţie demult dispărută...
Au efectuat călătoria în timp. Din nefericire, nu s-au mai întors niciodată, fiindcă, se pare că au ajuns la locul şi la momentul când avea loc teribilul cataclism care avusese loc şi care distrusese piramidele şi ucisese oamenii care le construiseră...
Aşa încât, nimeni nu mai ştia ce să creadă, pentru că nu au mai fost alţi cercetători care să repete călătoria în timp şi să confirme sau să infirme cele consemnate în manuscris...
Aşa încât toţi se întreabă... A FOST UN FALS ISTORIC ?...

INSTINCTUL DE SUPRAVIEŢUIRE

"Şi cu cât credeau mai mult în principiile acestui cod, cu atât o luau şi mai rău razna. De exemplu, ei credeau că omul este înzestrat cu un instinct moral."
ROBERT A. HEINLEIN / 122

Despre instinctul de supravieţuire s-a scris foarte mult, s-au făcut nenumărate studii, s-au efectuat foarte multe cercetări... Ar fi inutil să mai scriu şi eu despre acest subiect fascinant... Cu toate acestea, voi consemna totuşi mărturiile unor insecte inteligente de pe planeta Oxycarbo... Aşadar, după nenumărate peripeţii, am ajuns împreună cu echipajul cosmonavei Tropoastral în apropierea unei planete pe care am denumit-o Oxycarbo, întrucât, după cum ne indicau senzorii, spectrometrele, aparatele de la bordul cosmonavei, se părea că planeta adăpostea viaţa, iar structurile biologice sunt alcătuite, după cum ştie toată lumea, din atomi de carbon, oxigen, hidrogen, azot...

Ei bine, am coborât pe suprafaţa acestei planete şi aici am găsit nişte vietăţi foarte asemănătoare cu nişte insecte !... Insectele acestea ne-au comunicat telepatic că, dacă intenţionam să le exterminăm, ar fi prima şi ultima greşeală din viaţa noastră !... Ne-au spus apoi că, demult, cândva, planeta era stăpânită de nişte fiinţe foarte asemănătoare cu noi, adică era stăpânită de oameni, iar ele, insectele, erau, pe atunci, nişte vieţuitoare oarecare, neînsemnate... Cu toate astea, aşa cum se va dovedi, insectele vor avea nu instinct de supravieţuire mult mai dezvoltat decât instinctul de supravieţuire al oamenilor !... După un timp, au avut loc mai multe cataclisme: cutremure, căderi de asteroizi pe suprafaţa planetei, uragane, incendii, epidemii... La un moment dat, au venit nenumărate fiinţe cosmice inteligente...
Cataclismele şi fiinţele cosmice inteligente au distrus oamenii şi realizările acestora... Instinctul lor de supravieţuire nu a fost prea dezvoltat... În schimb ele, insectele, fiind mai diversificate, mai inteligente şi având un instinct de supravieţuire mai dezvoltat, s-au opus cataclismelor şi fiinţelor cosmice inteligente... S-au luptat cu cataclismele, s-au luptat cu fiinţele cosmice inteligente şi au reuşit !... Au învins !...
Aşa încât să nu încercăm să le exterminăm, pentru că însăşi încercarea aceasta ne va fi fatală !... Vom fi exterminaţi NOI, PĂMÂNTENII, dacă vom încerca să distrugem... insectele !... Instinctul de supravieţuire ne-a determinat să mergem mai departe... Totuşi, din neatenţie, Theobald Darin, unul dintre tehnicienii specializaţi în domeniul armamentului nuclear, a manevrat din greşeală o rachetă conţinând bombe nucleare multiple, care s-a desprins din interiorul cosmonavei noastre şi s-a îndreptat spre planeta Oxycarbo, planeta insectelor... A urmat o explozie colosală, în urma căreia, nenumărate insecte de pe acea planetă au fost pur şi simplu dezintegrate !...
A fost ceva înfiorător !... Totuşi, câteva insecte au scăpat, au supravieţuit, au ajuns pe cosmonava noastră şi ne-au... transformat, ne-au... metamorfozat !... Incredibil, dar adevărat !... Conştiinţa acelor insecte, intelectul lor, spiritul lor, sufletul lor sau ce-o fi fost, a intrat în corpul nostru, după ce s-a desprins de... corpul lor ! Conştiiinţa asta sau spiritul ăsta, ne-a transformat, ne-a metamorfozat !...

Corpul nostru s-a transformat ! Comandantul cosmonavei, Tontons Lacute a devenit ceva asemănător cu un... cărăbuş uriaş... Eu am devenit ceva asemănător cu o... libelulă, iar şeful meu, Toto Mirabol, a devenit ceva asemănător cu o lăcustă !... Dacă nu ar fi fost o realitate înspăimântătoaare, ar fi fost ceva... comic ! Aş fi râs !... Dar aşa, era îngrozitor, era tragic !... Iată că era adevărat !...
Instinctul de supravieţuire al insectelor era mai dezvoltat decât al nostru, adică al echipajului cosmonavei Tropoastral, din păcate...
Dar ce vor spune oamenii de pe planeta Pământ, atunci când ne vom întoarce acasă ? Oare cum vor reacţiona atunci când vor vedea că am ajuns... nişte insecte ?!...

LOCUL UNDE DISPAR OBIECTELE...

"Mediul fie ne furnizează putere, fie ne secătuieşte energia."
HAHA LUNG / 34

Am constatat că, de la o vreme, dispar tot felul de obiecte: ceasuri, chei, penare, pantofi, aparate de radio, telefoane mobile, aparate de fotografiat, în sfârşit, dispăreau orice fel de obiecte... Nu ştiam unde dispăreau şi cum dispăreau... La început nu am dat importanţă acestui fapt... Apoi, când nu am găsit o brichetă la care ţineam foarte mult, am început să îmi pun întrebări...
Am pierdut bricheta ? Unde a dispărut ? Cum a dispărut ?
Am început să cercetez... Şi am aflat că era un loc unde dispăreau obiectele...
Cum ajungeam în acel loc, obiectele se dezintegrau parcă... Pur şi simplu, dispăreau !...
Tocmai vorbeam cu Lorin despre aceasta...
— Nu îmi pot explica ce se întâmplă ! Cum şi de ce dispar obiectele tocmai în acel loc şi nu în altul ? Ce înseamnă asta ?
— Am mai întâlnit un astfel de loc... Demult, când vizitam Piramidele din Egipt... La un moment dat, într-un loc din apropieea Sfinxului, a dispărut o... cămilă !... Apoi au dispărut tot felul de lucruri... La un moment dat a dispărut un... reporter ! După câteva zile un post de televiziune din Egipt a recepţionat nişte imagini, uluitoare... Pe ecranele televizoarelor se vedea acel reporter dispărut... Apoi s-a auzit vocea reporterului care spunea că se află într-o lume foarte frumoasă, în care ar vrea să trăiască o eternitate... Apoi se vedeau imagini care se derulau parcă la nesfârşit... Era o pajişte cu flori şi iarbă şi pomi... Şi erau nişte îngeri care zburau pe acea pajişte... Apoi a apărut o sferă luminoasă care plutea... Şi apoi... Totul s-a sfârşit, după un timp... Au apărut alte imagini, din lumea noastră urâtă şi rea...
— Foarte interesant... Oare şi acest loc unde dispar obiecte este la fel ca şi acela din Egipt ?
— Probabil...

Locul unde dispăreau nenumărate obiecte, se găsea lângă un bloc de locuinţe, mai precis lângă blocul de locuinţe în care locuiam eu... Nu se deosebea absolut cu nimic de alte locuri... Atât numai că dispăreau tot felul de obiecte.

Prietenul meu Lorin, într-o zi, a venit cu o cameră de filmat, cu un telefon mobil şi a spus că vrea să intre în locul acela, unde dispăreau obiectele... A intrat, dar mai înainte de asta mi-a spus că îmi va telefona... Să fiu pregătit... Apoi a intrat în acel loc şi a dispărut... Apoi... am vorbit la telefon... Era glasul lui Lorin... Îmi spunea că se găsea în mijlocul unei pajişti... Erau flori şi iarbă şi pomi... Erau îngeri care dansau...
Apoi a apărut o sferă luminoasă care plutea deasupra pajiştii... Lorin îmi mai spunea că acea sferă de lumină era un vehicul cu care se putea călători în diverse Universuri... Apoi legătura telefonică s-a întrerupt... Mă uitam năucit la acel loc misterios... Şi la un moment dat, a apărut o sferă luminoasă... Apoi sfera luminoasă a dispărut iar în locul ei a apărut... Lorin !...
— Ei, asta este, mi-a spus Lorin, după un timp... Trebuie să şti că astfel de locuri unde dispar obiectele există... Aceste locuri sunt de fapt nişte legături, nişte punţi de trecere între diverse Universuri... Tot felul de Universuri... Iar sfera luminoasă este de fapt un vehicul cu care se putea călători între aceste Universuri, precum şi în Universurile transdimensionale...
— Ce sunt Universurile transdimensionale ?
— Sunt acele Universuri în care dimensiunile spaţiului sunt altele decât cele patru dimensiuni (lungimea, lăţimea, înălţimea şi durata)... Pot fi spaţii cu dimensiuni negative, fracţionare, complexe... În sfârşit... Lumea este cu mult mai misterioasă decât ne putem imagina !...

După un timp, în acel loc a apărut o pajişte, au apărut flori şi arbori... Dar nu au mai dispărut obiecte... În schimb, am dispărut eu... Acum mă aflu într-un Univers în care eu sunt... singura vieţuitoare... Altfel spus, am nimerit într-unul dintre acele Universuri în care nu există decât praf, gaze şi radiaţii... Şi totuşi... trăiesc !...

ATUNCI CÂND SOARELE SE VA STINGE

" 4. 2. Şi am găsit că morţii, care au murit mai înainte, sunt mai fericiţi decât cei vii, care sunt încă în viaţă."
ECLEZIASTUL - [-- BIBLIA ROMANA.COM --]

Oare ce va fi atunci când se va stinge Soarele ? Cum va fi ? Ce vor face oamenii atunci, peste cinci miliarde de ani ?... Dacă vor mai exista...

Ceea ce ştim

Ştim că Soarele este o stea, o sferă de plasmă fierbinte care radiază energie în spaţiu şi că printre planetele care gravitează în jurul Soarelui este şi planeta Pământ... Pe această planetă apăruse şi se dezvoltase civilizaţia umană... Omenirea era peste tot – pe suprafaţa planetei, în interiorul planetei, în mările şi oceanele planetei, în jurul planetei (în staţiile orbitale), pe Lună, pe alte planete – Venus, Marte, pe diverşi sateliţi (respectiv pe sateliţii lui Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus)...
Civilizaţia umană era divizată în trei mari societăţi: societatea acvatică, societatea terestră şi subterană, societatea cosmică.
Societatea acvatică – era o dictatură perpetuă; societatea aceasta iniţiase şi dezvoltase cu precădere cercetarea ciberspaţiului, a lumilor virtuale...
Societatea terestră şi subterană – era o democraţie globalizată; societatea aceasta iniţiase şi cercetase cu precădere ingineria genetică, nanotehnologia şi parapsihologia...
Societatea cosmică – era o monarhie constituţională, alcătuită din două clase sociale: patricienii (rezultaţi prin clonări şi selecţie artificială) şi plebeii (rezultaţi prin geneză naturală şi selecţie naturală); erau cercetate în special tehnologiile cosmice, fizica energiilor înalte, biotehnologiile cuantice şi fizica spaţiilor transdimensionale...
Ei bine, asta ştiam...

Ceea ce trebuie să aflăm

Trebuie să aflăm dacă într-adevăr Soarele va intra în agonie. Soarele se va stinge ? Şi atunci ce se va întâmpla cu oamenii ? Ce ar trebui făcut pentru a supravieţui ?
Vor putea construi adăposturi ? Asta ar trebui să aflăm...

Ceea ce se poate face

Ei bine, soluţia este următoarea... Omenirea va transforma planeta Pământ, precum şi celelalte planete şi sateliţi ai planetelor în cargouri cosmice adică în cosmonave gigantice şi vor pleca din acest sistem astral... Oamenii se vor deplasa către o altă zonă cosmică şi se vor aşeza lângă un astru fierbinte, un astru asemăntor Soarelui şi vor continua să existe... Va continua să gândească, să viseze, să se joace, să se războiască, să iubească...

Ceea ce este...

Aşa se gândea un om, în urmă cu cinci miliarde de ani, când încă Soarele era un astru care radia cu generozitate energie în spaţiu... El nu ştia că omenirea, peste cinci miliarde de ani, va locui chiar în mijlocul Soarelui, alături de nişte fiinţe plasmatice, inimaginabil de inteligente !...

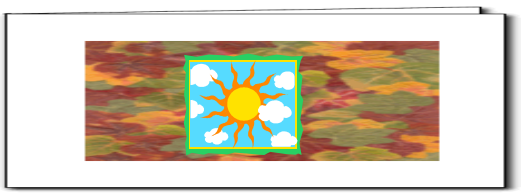

ISTORIE MODIFICATĂ

" Va trebui sau să se împrăştie agregatul din care eşti alcătuit, sau să se stingă sufletul tău, sau să plece şi să se stabilească în altă parte. "
MARCUS AURELIUS

Istoria a fost modificată de nenumărate ori... Cum a arătat lumea iniţial, nimeni nu ştie exact... Se pot face presupuneri... Când a fost modificată istoria pentru prima dată, iar nu se ştie exact... Cert este că, la un moment dat, după ce s-a descoperit că se poate călători în timp, un individ s-a gândit că nu ar fi rău dacă ar modifica trecutul !... Şi l-a modificat !... Apoi, tot mai mulţi indivizi au modificat trecutul...
Mulţi oameni călătoreau în timp, în diverse moduri: fie fizic (folosind maşinile de călătorit în timp), fie parapsihologic (folosind efecte paranormale), fie genetic (folosind reîncarnarea ca modalitate de călătorie în timp)... Ca un exemplu, dintre nenumăratele care se pot da, este cazul Titanicului... Se presupune că în istoria nemodificată, Titanicul nu s-a scufundat !...
(După cum ştie toată lumea, este vorba despre acea navă maritimă numită Titanic, care s-a ciocnit cu un aisberg şi s-a scufundat şi ca urmare, foarte mulţi oameni au pierit înecaţi !)
Cu paisprezece ani mai înainte de a se scufunda Titanicul, Morgan Robertson scrisese o povestire în care descria scufundarea unei nave maritime numite Titan...
(Iată o stranie coincidenţă – Titan era numele navei maritime din povestire, sau altfel spus din lumea virtuală, iar Titanic, era numele navei din... lumea reală !)
În această povestire se descria în amănunt modul în care a avut loc scufundarea Titanicului !...

De fapt, aşa cum spuneam, se presupune că, în istoria nemodificată, Titanicul nu s-a scufundat ! Cineva a avut ideea de a transpune în realitate povestea lui Morgan Robertson. Totul a fost apoi, o înscenare !... O echipă de călători temporali au ajuns în anul în care s-a scufundat Titanicul şi apoi au... regizat totul !... Bineînţeles că efectele acestei modificări temporale au fost semnificative !... Cu toate astea, celor care se ocupau cu coordonarea călătoriilor în timp, nu li s-au părut importante aceste schimbări temporale survenite în urma scufundării Titanicului şi nu au reacţionat deloc !...
Un alt exemplu îl constituie... piramidele din Egipt... Se presupune că în istoria nemodificată, piramidele din Egipt, nu existau ! Cineva din anul 10956 i-a venit ideea să construiască acele piramide – dispunând bineînţeles de posibilităţile tehnice din acel an !... Şi le-a construit ! După aceea, mulţi oameni s-au mirat de... iscusinţa oamenilor din epoca aceea, din epoca faraonilor, a preoţilor, a robilor... Nu bănuiau că, de fapt, a fost o... cronoplastie, cu alte cuvinte a fost o intervenţie din viitor, în trecut... Ei bine, asta este... Cineva s-a jucat cu timpul şi nimeni nu mai ştie în acest moment, cum a arătat iniţial... lumea ! Sunt numai presupuneri...
Dispariţia dinozaurilor s-a datorat unei acţiuni realizate din viitor, în trecut !... Asta se ştie sigur !... Să nu îşi închipuie cineva că dinozarii au dispărut fie datorită unui cataclism cosmic (un asteroid s-ar fi ciocnit cu Pământul), sau unor modificări climatice, sau unei epidemii... Nu, nicidecum !...
Dispariţia dinozaurilor a fost o urmare a deciziei luate de un comitet din anul 11573... Atunci s-a hotărât ca acele hidoase creaturi, trebuiau să dispară, deoarece, odată cu trecerea timpului, prin evoluţie, deveneau nişte reptile foarte înţelepte, care puteau distruge civilizaţia umana !...

Şi au dispărut, în urma unor explozii nucleare controlate !...
Ei bine, de curând s-a hotărât să se organizeze o expediţie temporală, înapoi în trecut şi anume în apropiere de... începuturile Universului !... După cum se ştie, Universul a luat naştere acum douăzeci de miliarde de ani, în urma exploziei unei aşa-numite singularităţi (sau altfel spus, în urma exploziei unui "atom primordial")... După explozie, s-a format spaţiul, apoi s-a format timpul, apoi s-au format particulele elementare, stelele, galaxiile, planetele... Ei bine, s-a hotărât să se organizeze o expediţie în trecut, în acel trecut, foarte îndepărtat şi să modifice... tot ceea ce poate fi modificat !... Orice !... Toată lumea este nerăbdătoare să afle ce se va întâmpla ?!...

SCRISOARE CĂTRE MINE ÎNSUMI

" Existenţa este o succesiune de bătălii câştigate."
SOULIER J-P.

Ieri, scotocind printr-un dosar, am găsit o scrisoare... Aceasta era scrisă de mine şi... îmi era adresată !... Iată ce conţinea acea scrisoare...

" Dragă Constantin,
Află despre mine că sunt sănătos... Peste ani şi ani de zile, când vei găsi această scrisoare, eu nu voi mai fi... Vei fi tu... Nu îţi vei mai aduce aminte de această scrisoare... Ai scris-o TU şi îţi este adresată... Peste treizeci de ani, atunci când vei găsi scrisoarea, te rog să verifici dacă am îndeplinit următoarele obiective:

- *să învăţ trei limbi străine;*
- *să fiu un om civilizat, cult şi educat;*
- *să public cel puţin cinci cărţi;*
- *să fiu capabil să vindec – chiar dacă nu voi putea ajunge medic, oricum, să fiu specialist în "Terapii naturiste";*
- *să călătoresc mult, să văd privelişti frumoase, să întâlnesc oameni interesanţi.*

Iată, acestea sunt obiectivele pe care te rog să verifici dacă le-am îndeplinit sau nu...
Dacă nu le-am îndeplinit, te rog să le realizezi, cum vei crede tu de cuviinţă...
Viaţa, acum şi aici, este destul de grea pentru mulţi oameni... Îmi este frică să consemnez prea multe fapte, pentru că s-ar putea ca acei indivizi de la "intervenţii" să nu mă trimită la puşcărie sau chiar şi mai grav, să nu mă trimită la un spital de nebuni sau chiar să mă omoare... Deocamdată, nu sunt decât un amărât de angajat la un institut oarecare... Ah, ce mult doresc să îmi îndeplinesc obiectivele... Oare le voi îndeplini ?... Cum va arăta viitorul ?...
Constantin ,
12 aprilie 1980 "

Citind cele scrise, am fost foarte impresionat !... Uitasem complet de această scrisoare, de faptul că o scrisesem chiar eu, cu treizeci de ani în urmă !... Ce pot să spun ?... În legătură cu obiectivele respective, unele le îndeplinisem, iar altele nu... Spre exemplu, publicasem până în anul 2010, inclusiv, opt cărţi şi în plus elaborasem şi teza de doctorat !...

Alte obiective însă nu le îndeplinisem, cum ar fi obiectivul care se referea la posibilitatea de a vindeca, acest obiectiv nu îl îndeplinisem, cu toate că mă înscrisesem la un curs de "Terapii naturiste", dar încă nu studiasem nimic !...
Apoi, eram departe de a cunoaşte trei limbi străine... Apoi, în legătură cu obiectivul referitor la "călătorii", ei bine, nu prea îl îndeplinisem, nici pe acesta... Nu fusesem decât în Italia, vreo trei săptămâni, şi asta în interes de serviciu, precum şi în campanii expediţionare, pe Dunăre şi în Delta Dunării, dar tot în interes de serviciu...
Aşa încât... Ce puteam face ? Cum puteam să îl anunţ pe... Constantin, cel din anul 1980 că... nu îndeplinisem obiectivele propuse decât în mică măsură şi că... regimul social şi politic se schimbase ?... Ce puteam face ?
Tot gândindu-mă ce să fac, cum să fac, iată că întâmplarea (ca întotdeauna de altfel) m-a învăţat ce să fac... Scotocind în continuare printre hârtiile din arhiva personală, am dat peste un document în care era descris un exerciţiu de tip yoga, un exerciţiu care consta în sincronizarea ritmurilor cardiac şi respirator, concomitent cu focalizarea energiilor organismului... În linii mari exerciţiul consta în următoarele etape:

- se urmăreşte ritmul respirator;
- se urmăreşte ritmul cardiac;
- se sincronizează cele două ritmuri;
- se reprezintă o imagine simbolizând calmul şi puterea, spre exemplu imaginea unui lac şi concomitent, imaginea unei stânci;
- în acea stare de linişte, calm şi putere, se repetă un cuvânt, spre exemplu: sănătate sau succes sau orice altceva; acest cuvânt va intra în străfundurile subconştientului şi va modifica radical personalitatea omului care efectuează exerciţiul...

Ei bine, am început să fac acest exerciţiu... Mai întâi, odată pe zi, apoi de mai multe ori pe zi... Au trecut astfel multe săptămâni, apoi au trecut luni şi ani...
La un moment dat, efectuând acest exerciţiu, mi-am imaginat că m-am întors în timp, m-am văzut pe mine însumi... Atunci mi-a venit ideea să scriu pe o foaie de hârtie... un mesaj...

"Află că am primit scrisoarea de la tine... Află că numai o parte dintre obiective le-am îndeplinit... Află că situaţia de acum se va schimba... Nu uita că numai cel care speră, cel care gândeşte şi visează poate avea o mică şansă să schimbe ceva în această lume...
Constantin – un mesaj din anul 2010 către Constantin din anul 1980"

Ei bine, după asta, am revenit în realitate, în lumea aceasta, în acest cotidian mizerabil şi am constatat că se schimbase ceva: ştiam foarte bine trei limbi străine, eram capabil să vindec, vizitasem nenumărate ţări, în sfârşit, eram un scriitor cunoscut...
Într-o zi, tot căutând un ziar în arhiva personală, am dat peste o hârtie, pe care era scris următorul mesaj:

"Mulţumesc pentru informaţii... Acum ştiu ce va fi şi voi căuta să îndeplinesc TOATE obiectivele...
Constantin, 1980"

SFÂRŞITUL NAVETEI EXCELSIOR

" Până să-i răspund, ceva a scrâşnit deasupra mea şi capsula a început să trepideze."
STANISLAW LEM

1. Înaintea startului

Naveta Excelsior urma să pornească într-o misiune socotită drept dificilă de către specialişti. Membrii echipajului trebuiau să îndeplinească un program complex. Printre altele, trebuiau să lanseze trei sateliţi, un telescop orbital, precum şi o sondă care urma să survoleze polii magnetici ai Soarelui. Mai avea ca obiective să pună bazele unui laborator orbital, să însoţească sonda Meglupi, care călătorea spre Uranus, să efectuaze câteva experimente importante referitoare la tehnologii de mare fineţe… Cei şapte membrii ai echipajului, după un antrenament îndelungat şi obositor, aşteptau nerăbdători să pornească spre… Cosmos…
Cosmosul… Enigmaticul şi atrăgătorul Cosmos ! Naveta era adăpostită într-un hangar, fiind la cel de-al douăzecilea zbor… Avea un motor de tip Demiurg, cel mai puternic motor din lume la acea dată. Urma să fie transportată de la hangar spre rampa de lansare a Centrului Spaţial Triton, a doua zi, când urma să-şi ia zborul. Era noapte… Un paznic a declarat că ar fi zărit un om care… "*s-a furişat în hangar, s-a lipit de zid, a intrat, a zăbovit puţin, apoi a ieşit din hangar şi a dispărut în noapte…"*
Nu a dat importanţă acestui fapt…

2. Membrii echipajului

Erau şapte. Comandantul, Peter Flyght, un om voinic, călit în zboruri cosmice, priceput ca nimeni altul în misiunile încredinţate. Dino Amarall, pilotul, tânăr, dar foarte iscusit. Pilotase încă trei navete în afară de Excelsior. Taroll Bent, inginerul de bord, un cosmonaut specialist în electronică, în fizica nucleară şi în computere. Supraveghea funcţionarea dispozitivelor şi aparatelor navetei în timpul zborului. Chrysta Bays, Zagro Arton, Keyta Kanor, Reynaldo Balmez, erau astronauţi şi cercetători în diverse domenii ale ştiinţei (fizică, astronomie, chimie, biologie, medicină).

3. Amânări

A doua zi trebuia ca naveta Excelsior să-şi ia zborul, dar… în ultimele secunde s-a constatat o defecţiune la sistemul de aprindere şi la instalaţiile electronice de pompaj ionic al motorului şi zborul a fost amânat pentru a doua zi… Apoi, uşa automată a navetei s-a blocat şi au mai amânat cu o zi plecarea… În sfârşit, a treia zi, starea atmosferei nu a fost prielnică şi iar s-a amânat plecarea.
La fel şi a patra, a cincea şi a şasea zi. În a şaptea zi, se părea că totul este în regulă. Cei şapte astronauţi şi-au ocupat locurile în navetă, numărătoarea inversă se apropia de momentul zero şi… start ! Misiunea a început !…
"*Suntem gata şi aşteptăm să…"* se auzi glasul lui Peter Flyght în difuzoare…

4. Explozia

Erau prezenţi la cosmodromul Triton peste zece mii de persoane, mulţi curioşi, mulţi prieteni ai celor şapte astronauţi, rude, ziarişti, reporteri, cameramani… Ceea ce s-a întâmplat după ce naveta şi-a luat zborul, după câteva zeci de secunde, a fost îngrozitor… La o altitudine de aproape cincizeci de kilometri, s-a auzit o bubuitură asurzitoare – naveta explodase !… Explozia întrerupsese cuvintele lui Peter Flyght… După spaima pricinuită de explozie, o imensă tristeţe şi consternare i-a cuprins pe cei prezenţi…

5. De ce ?

S-au cercetat rămăşiţele navetei explodate, dar ceea ce a reieşit în urma acestei cercetări minuţioase nu au fost decât ipoteze… Unii credeau că explozia s-a datorat unei defecţiuni la rezervoarele cu carburant, că au apărut scurgeri de hidrogen care a explodat datorită temperaturii înalte a mediului (rezultate a frecării navetei cu aerul), alţii credeau că naveta a fost lovită de unul sau mai mulţi meteoriţi… Pe moment s-a considerat că explozia a fost cauzată de sistemului de injecţie ionică, sistem care a funcţionat defectuos şi a permis iniţierea unei reacţii termonucleare de scurtă durată şi care a determinat explozia…

6. După douăzeci de ani…

Un oarecare Hyrell Parcker, aflat pe patul de moarte, a declarat că el a fost cel care a provocat dezastrul navetei Excelsior ! A declarat că în noaptea precedentă aducerii navetei pe rampa de lansare a intrat în hangar şi a instalat undeva, într-o nişă din zona motoarelor, o bombă programată să explodeze peste aproximativ o săptămână, când naveta s-ar fi găsit în spaţiul cosmic… Dar amânările repetate ar fi putut determina ca explozia navetei să se producă pe rampa de lansare…
În cele din urmă, explozia a avut loc la altitudinea de aproximativ cincizeci de kilometri… Dacă tehnicienii ar fi controlat cu mai multă atenţie naveta, ar fi putut descoperi bomba !… De ce a făcut acest lucru ? Hyrell Parcker a declarat că era un membru fanatic al sectei " Mântuirea " şi un aprig adversar al programelor spaţiale. După explozia navetei spaţiale Excelsior, a fost satisfăcut de ceea ce făcuse şi se retrăsese undeva, departe…

7. Şi totuşi, au supravieţuit !…

Desigur, toţi specialiştii precum şi cei prezenţi la catastrofa navetei, au fost convinşi că în urma extraordinarei explozii, cei şapte astronauţi şi-au pierdut viaţa, fiind efectiv pulverizaţi de explozie… Toţi au fost convinşi de asta !…
Au fost declaraţi eroi, s-a decretat doliu naţional, au intrat în istorie… În sfârşit, după două luni de la explozie, când se mai potolise zarva stârnită de acest eveniment, cei şapte astronauţi, au fost găsiţi de către un hidroavion pe o insulă neînsemnată din largul oceanului… Fireşte că lumea a aflat cu stupoare de acest lucru… Cum au reuşit să supravieţuiască în urma giganticei explozii ? Şi cum au ajuns pe insulă ?

" *Nu ştiu,* a răspuns Peter Flyght. *Ne-am trezit în ocean, în apropierea acelei insule. Eram închişi ermetic în cabină şi simţeam că ne sufocăm, apoi… am leşinat, apoi am simţit că respirăm, uşa cabinei s-a deschis permiţând apei să intre înăuntru, apoi am ieşit la repezeală afară, am înotat şi am ajuns pe insulă… Trebuia să scăpăm de şocul teribil prin care trecusem… Şi pentru aceasta am avut nevoie de linişte, de multă linişte…"*

Cabina se scufundase. A fost găsită şi studiată… S-a formulat următoarea ipoteză… Datorită neglijenţei unui tehnician care nu verificase sistemele de acces în navetă, uşa cabinei se blocase după intrarea celor şapte cosmonauţi în cabină. Uşa se închisese ermetic, iar acest fapt a constituit un aspect important care a contribuit la supravieţuirea astronauţilor. În urma exploziei, plăcile termoizolante, printr-o coincidenţă uluitoare, au fost direcţionate, în majoritate, spre cabină şi s-au lipit pur şi simplu de pereţii acesteia… Cabina era "cuplată" superficial cu corpul navetei (o altă neglijenţă a constructorilor), ceea ce i-a permis să se desprindă imediat în momentul exploziei şi să fie azvârlită undeva în spaţiu, după care a revenit şi a căzut în ocean… Decuplarea cabinei de navetă se putea face atât automat (dacă ar fi funcţionat sistemele respective), cât şi manual, de către comandant, (dacă ar fi ştiut ce va urma)…
După explozie şi apoi după impactul cu apa, uşa s-a deblocat şi s-a deschis…
Iată aşadar că, în urma unei… serii de "neglijenţe" aceşti şapte astronauţi au supravieţuit ! Într-adevăr, este incredibil tot acest lanţ de evenimente !

Acesta a fost sfârşitul navetei Excelsior, dar… şi începutul unei serii de navete, Jupiter – Excelsior, mult mai performante…
Iar cei şapte astronauţi, au participat la alte expediţii, contribuind la progresul cunoaşterii…

POST SCRIPTUM

Într-un alt Univers, o altă navetă, numită Challenger, a explodat, dar membrii echpajului NU AU SUPRAVIEŢUIT !… Cine ar putea crede că există un astfel de Univers ? Cine ? ŞI TOTUŞI… EXISTĂ !!!…

CONCLUZIE

" NIMENI DINTRE NOI NU ŞTIE NIMIC, NICI MĂCAR ACEASTA, DACĂ ŞTIM SAU NU ŞTIM ŞI, ÎN GENERAL, DACĂ EXISTĂ CEVA SAU NU EXISTĂ"
(CICERO - ACADEMICA, pr. II 23, 73.)

NOTĂ

Ambele evenimente au avut loc, dar în UNIVERSURI diferite: unul într-un UNIVERS PARALEL (acela în care a existat naveta Excelsior), iar celălalt, în alt UNIVERS PARALEL (acela în care a existat naveta Challenger); acest din urmă UNIVERS, din întâmplare este… "al nostru" şi îl considerăm… REAL !…

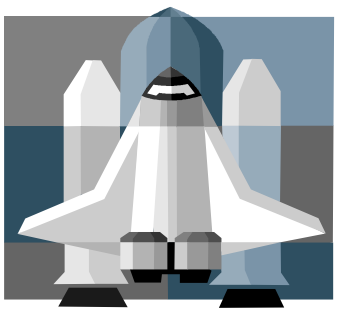

DINCOLO DE BARIERA DE LUMINĂ

" Aşadar şi aceştia din urmă există pe undeva; până acum nu mi-a ieşit nici unul în cale, dar sper să dau şi de ei. " 34
OVID S. CROHMĂLNICEANU

- 1 -

— **N**u ştiu ce se petrece, dar am observat că de câte ori intri în laborator se defectează câte un aparat ! spuse Rill adresându-se prietenului său Zaxos.
— Ei, dragă, nu ai auzit de "efectul" Pauli ? spuse acesta zâmbind.
— Ba da... parcă am auzit... Pauli când intra într-un laborator, exact atunci se strica ceva, un aparat, un dispozitiv, o instalaţie, cu toate că în prealabil funcţiona perfect !... Acesta este "efectul" Pauli ?
— Da, acesta este !
— Ei, dar tu nu eşti un fizician teoretician de valoarea lui Pauli... Cu toate astea, totuşi, aparatele nu mai funcţionează atunci când intri tu în laborator !
— Am observat şi eu cu uimire ciudăţenia asta fie la aparatele din diverse laboratoare unde am avut onoarea să fiu primit, fie chiar la mine acasă !... Toate aparatele electronice pe care le am, ba chiar şi pendula, când sunt eu prezent, se strică, nu ştiu ce se întâmplă !!

- 2 –

Nimeni nu ştie şi nu va şti pobabil niciodată de ce tocmai Zaxos, mai exact organismul lui Zaxos, a fost locul de întâlnire al reprezentanţilor a două civilizaţii... În locul lui Zaxos putea fi, desigur, oricare alt om sau putea fi altă vieţuitoare sau oricare alt loc de pe planeta Pământ sau putea fi altă planetă sau alt loc din Univers... Şi totuşi organismul lui a devenit locul întâlnirii acestor civilizaţii venite de undeva, din imensitatea Universului, aici... Oare ce o fi simţit Zaxos ? Ce experienţă a trăit ? Cine ştie ?… Oare ce ar fi putut spune ? Aceşti reprezentanţi ai celor două civilizaţii, veniţi de undeva de dincolo de bariera de lumină, au trecut peste nenumărate obstacole ce par absurde, imposibile pentru omul obişnuit... Ei au venit din Universul Tahionic, din UNIVERSUL DE DINCOLO DE BARIERA DE LUMINĂ şi au ajuns aici din întâmplare printr-un colaps infragravitaţional... Au nimerit chiar în organismul lui Zaxos – mai precis în vena cavă superioară... Colapsul infragravitaţional este foarte greu de detectat, având o intensitate foarte mică în comparaţie cu colapsul gravitaţional…
Degajarea de energie este nesemnificativă.

Colapsul infragravitaţional determină transformări stranii... Materia tahionică se transformă în materie obişnuită (tardionică şi luxonică).
După cum se ştie, tahionii au viteze mai mari decât viteza luminii în vid, luxonii au viteze egale cu viteza luminii în vid, iar tardionii au viteze mai mici decât viteza luminii în vid, care este de 300000 km/s.
Colapsul infragravitaţional are efecte "paşnice" , în comparaţie cu efectele catastrofale ale colapsului gravitaţional…

- *3* –

Într-o zi, Zaxos stând la birou şi mâzgălind pe o hârtie figuri geometrice neregulate, se trezi că stiloul pe care îl ţinea în mână, începe să scrie, mişcat parcă de o voinţă străină lui…

"… nu puteţi încă pricepe mecanismele acestui Univers, care, pentru voi, sunt încă învăluite în mister… Noi am venit aici, ne-am întâlnit semenii, şi cât de ciudat este chiar şi pentru noi acest loc al întâlnirii noastre, aşadar, ne-am întâlnit semenii, dar, după asta ar trebui să ne întoarcem acolo, în lumea noastră… Dar cum ? Asta este întrebarea…"

Mirat, Zaxos citi de două ori cele scrise… Apoi îşi spuse că este un fel de… farsă a subconştientului şi continuă să mâzgălească hârtia…

- *4* –

— Ciudată boală mai are şi Zaxos, vorbi un grăsan, prieten de-al lui Zaxos, adresându-se unui lungan, prieten cu el şi cu Zaxos. Da, are o boală ciudată. Îşi închipuie că în el s-ar găsi… extratereştri ! Ha, ha, ha !… Ce zici Tipon de chestia asta ? Hai că are haz, nimic de zis !

— Fiecare cu gărgăunii lui, Corlen, ce vrei ? Ce, parcă tu nu ai gărgăunii tăi ? Chiar şi eu am gărgăunii mei… Mie, câteodată, îmi vine să mă cred cel mai iscusit pescar din lume, că altul ca mine nu există ! Şi chiar mai mult, află că anii trecuţi, aveam o idee fixă… Susţineam cu încăpăţânare că am… tenie !

— Ce zici că aveai ?!…

— Tenie !… Ai auzit bine, Corlen, tenie ! Tenia este o chestie lungă, un fel de vierme, care trăieşte în tine…

— În… mine ?…

— Ei, nu face pe prostul !… În organism, vreau să spun… Şi credeam asta cu tărie, eram ferm convins, deşi după ce am făcut o mulţime de analize, doctorii m-au asigurat că nu am nimic ! Dar eu tot credeam că am tenie… Până la urmă, după ce am făcut şi alte analize, în fine, m-am convins că, de fapt, nu am tenie !…

— Bine, Tipon, tenia este tenie, mai înţeleg, dar… extratereştrii ? E prea de tot !…

— Ei şi ? Ce-ţi pasă ? Dacă lui îi place să creadă că are în el extratereştri, nu are decât să creadă ! Vrea să facă pe interesantul, nu înţelegi ?

- 5 -

Zaxos, hotărât să termine odată pentru totdeauna cu îndoielile cu privire la starea sănătăţii, se duse la un consult medical. Se prezentă la un celebru medic, doctorul Uyrell, care îi recomandă să facă o serie de explorări funcţionale şi analize: radiografii şi ecografii ale organelor interne, hemograma completă, analize biochimice, probe hepatice, electrocardiogramă şi electroencefalogramă… Rezultatele analizelor au fost stranii, pentru că s-au constatat modificări ale organelor interne şi ale funcţionării lor.

Aceasta l-a determinat pe doctorul Uyrell să solicite aplicarea unor tehnici ultramoderne de analiză, cum ar fi analiza tomografică integrală de înaltă rezoluţie, precum şi sondaj cerebral computerizat. Ceea ce a uluit lumea ştiinţifică, a fost rezultatul sondajului cerebral computerizat…

După primele momente ale stabilirii contactului computer – scoarţa cerebrală, computerul părea să se fi dereglat. Pe monitor apăreau semne ciudate care aveau o uimitoare regularitate… Mai apăreau desene, grafice, diagrame, imagini diverse…

Era de fapt un mesaj... În scurt timp câţiva savanţi au început să studieze fenomenul...

Au trecut câţiva ani, timp în care Zaxos a fost suspus unei analize prelungite, până când savanţii au reuşit să descifreze mesajul... S-a dovedit că acesta descria de fapt nişte fenomene necunoscute până atunci... De asemenea, mesajul mai conţinea şi schema unei maşini foarte complicate ! Totul era expus matematic, dar era vorba de un sistem matematic de o complexitate uluitoare !

După mari eforturi financiare, la care au participat mai multe ţări, maşina a fost construită... Era asemănătoare, în unele privinţe cu un... " plămân de oţel ", adică, era de fapt o incintă cilindrică... Aici a fost introdus Zaxos.

Dar, ceea ce era cel mai ciudat, era faptul că oamenii **au acceptat** să construiască maşina depunând eforturi energetice, tehnice şi financiare deosebite, aparent fără să fie siliţi, în nici un fel, de nimeni... De ce o făcuseră, oare ?...

- 6 -

Maşina a fost pusă în funcţiune. Organismul lui Zaxos aflat în incintă, dispăru instantaneu într-o explozie de lumină, lăsând în urmă, locul gol... Au urmat apoi nişte străfulgerări de lumină, care s-au repetat zile întregi şi apoi săptămâni... Apoi, nu s-a mai întâmplat nimic... Şi, ca o culme a ciudăţeniei, maşina şi instalaţiile auxiliare au devenit nişte construcţii enigmatice... Pur şi simplu, oamenii nu mai ştiau la ce servesc. Şi nici schema şi consideraţiile teoretice făcute pe marginea ei, nu mai reuşeau să le înţeleagă ! Ceea ce în timpul descifrării mesajului şi în timpul construcţiei maşinii reuşiseră să priceapă şi să realizeze, acum devenise de nepătruns... Constituia o mare enigmă...

- 7 -

Abia după cincizeci de mii de ani de evoluţie ascendentă, ajunsă pe culmi de dezvoltare generalizată a ştiinţei, tehnologiei, organizării sociale, omenirea a priceput că maşina era... un convertizor infragravitaţional care permitea trecerea, ca printr-un tunel, a materiei obişnuite, **DINCOLO DE BARIERA DE LUMINĂ**...

Ce este... DINCOLO DE BARIERA DE LUMINĂ ?

Ei bine, este... O LUME FASCINANTĂ, INDESCRIPTIBILĂ !...

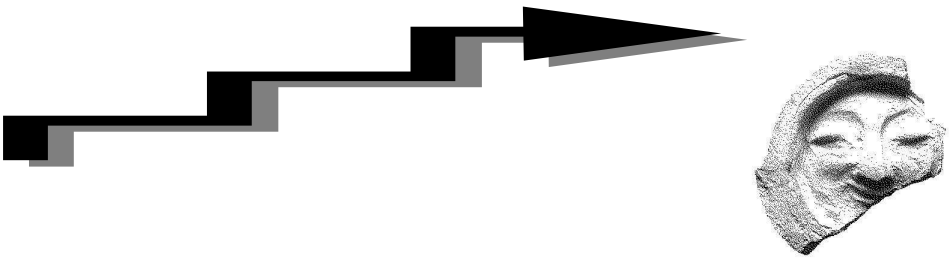

PUNCTUL TRIPLU AL TIMPULUI

"Oamenii nesocotesc arta de a acumula singurul bun cu adevărat vrednic de dorit – ENERGIA."
YORITOMO TASHI , 10

Ei bine, voiam să mă întorc în trecut şi am reuşit !... Cum a fost posibil ? Iată cum !... Pentru a înţelege, voi folosi o analogie... Oricine a auzit de punctul triplu al apei... Acesta constă în faptul că există un punct de echilibru sau mai bine zis un moment de echilibru, în care stările de agregare ale apei, respectiv starea solidă (gheaţa), starea lichidă şi starea gazoasă (vaporii de apă), coexistă... Ei, bine, ceva analog se întâmplă şi în cazul timpului... Şi timpul are trei stări sau faze (respectiv trecutul, prezentul şi viitorul). Există o anumită situaţie, un anumit moment, în care cele trei stări ale timpului, adică prezentul, viitorul şi trecutul, coexistă !... Acesta este ceea ce am denumit "punctul triplu al timpului"... Pentru a obţine acest "punct triplu al timpului", este nevoie de foarte multă energie... Trebuie să te concentrezi intens, cu toată fiinţa şi să îţi canalizezi ENERGIA pentru crearea acestui punct triplu !...
Acest aşa-zis "punct triplu al timpului", apare de fapt sub forma unei sfere luminoase care te înconjoară. Tu te plasezi în punctul central al acestei sfere !... Este o lumină binefăcătoare, o lumină... inteligentă, dacă pot să mă exprim astfel...

După ce am creat "punctul triplu al timpului" , am început să efectuez tot felul de călătorii în timp... Totuşi, trebuie să precizez că aceste călătorii în timp, nu le puteam face decât strict numai pe durata vieţii mele, adică numai între naşterea şi moartea mea, altfel spus, numai în timpul propriu !... Puteam să mă reîntorc în vremea copilăriei mele, cu alte cuvinte, să fiu din nou copil, dar puteam să călătoresc apoi spre orice moment al vieţii mele ! Era ceva extraordinar !... Pentru a înţelege mai bine, este poate util să spun că această "călătorie" se aseamănă oarecum cu... "eterna reîntoarcere"; după cum ştie oricine, "eterna reîntoarcere" , este concepţia care afirmă că de fiecare dată când cineva moare, se naşte din nou şi repetă viaţa !... Aşadar, este ceva asemănător, cu deosebirea că în acest caz, eşti conştient de faptul că trăieşti sau mai bine zis eşti conştient de faptul că te afli într-o călătorie în timp !...
Ei bine, într-o astfel de călătorie în timp, s-a produs un eveniment straniu, uluitor !... Un asteroid de mari dimensiuni s-a apropiat de planeta Pământ... Toată lumea era speriată, toată lumea intrase în panică... Oamenii credeau că va avea loc o catastrofă... Şi totuşi, catastrofa nu a avut loc ! Asteroidul s-a apropiat deci de planeta Pământ, a intrat în atmosferă şi s-a aşezat încet pe suprafaţa Pământului !...
Nimeni nu a avut de suferit, oamenii însă se întrebau, cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva ?... Şi nu peste mult timp au aflat...
LEGILE UNIVERSULUI SE SCHIMBASERĂ INSTANTANEU !...

Oamenii au aflat că, din când în când, UNIVERSUL SE SCHIMBĂ, fără să anunţe pe nimeni !...

MISTERUL STATUETEI

" Să-ţi păstrezi neclintit iluziile."
EMILIO DE MARCHI

Într-o zi, plimbându-mă prin oraş, am cumpărat de la un negustor o statuetă. Statueta reprezenta un înţelept tibetan... Ajuns acasă, am pus statueta pe un suport şi am început să o privesc... O priveam fix, parcă eram hipnotizat…
Deodată, am auzit clar…

" Pe atunci, pe această planetă, numită acum Terra, nu exista viaţă, conştiinţă… Dar, pe a doua planetă, care împreună cu Terra forma un sistem planetar dublu, pe această planetă, numită Noozoon, viaţa evoluase… Pe Noozoon se dezvoltase o civilizaţie care a creat şi a construit numeroase edificii, numeroase instalaţii…
Cândva, savanţii de pe Noozoon, au descoperit ceva diferit de tot ceea ce se cunoştea…
Era un craniu de cristal...
Ei au hotărât să facă un experiment... Au hotărât să activeze acel ceva, acel craniu de cristal şi i-au transferat energie prin intermediul unui flux de particule elementare... Şi atunci s-a produs… Marele Eveniment ! Pentru o clipă, totul s-a oprit, a încremenit.
Chiar şi activitatea solară, chiar şi activitatea nucleului galactic a încetat !
Ne-a apărut atunci clar adevărata existenţă, structurile, nivelurile superioare ale organizării materiei, ale spiritului, pe care noi le bănuiam numai… Întreaga noastră lume a fost zguduită de acel ceva… După acel experiment, toţi ne-am simţit mai buni, mai înţelepţi… Apoi, acel ceva, acel craniu de cristal, a dispărut şi la puţin timp… a dispărut şi planeta Noozoon… Totuşi, unii dintre locuitorii planetei au fost teleportaţi pe Terra, mai înainte ca Noozoon să dispară… Eu sunt ultimul reprezentant al civilizaţiei de pe Noozoon… Asta a fost tot ! Mi-am făcut datoria !"

♦

Apoi am auzit câteva pocnete şi am văzut că statueta s-a făcut ţăndări !
Am luat fragmentele şi le-am pus într-o cutie, cu mult regret, fiindcă îmi plăcuse mult acea statuetă frumoasă… Apoi, am plecat de acasă şi m-am plimbat pe străzi pustii, gândindu-mă la această întâmplare… Când m-am întors, am fost iarăşi uimit ! Am văzut că ţăndările, fragmentele care constituiseră cândva statueta, parcă prindeau viaţă, mişcate de o forţă nevăzută, se asamblau şi formau în final… ceva… diferit de statueta care înfăţişa înţeleptul tibetan.
Acel ceva, era... un craniu de cristal !… Nu mai am nimic de comentat…

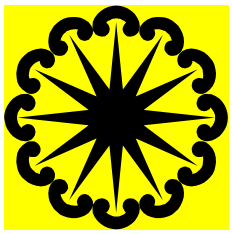

SĂ FI FOST ADEVĂRAT ?

"Când aud astfel de lucruri, nu ştiu ce să cred: omenirea este ea oare condusă de destin şi de o necesitate care nu se poate schimba, sau de întâmplare ?" – 1170
TACITUS

Stăteam în cameră şi mă plimbam agitat, gândindu-mă să scriu o povestire. Am elaborat, într-un târziu, planul povestirii, apoi, cuvintele s-au înlănţuit în propoziţii şi fraze... Povestirea se intitula " Misterul lui Lorni "...

« În localitatea Tyratoll trăia un om, căruia i se zicea Lorni sau Moşneagul Grăsan. Asta pentru că era şi foarte bătrân şi foarte, foarte gras. Nici unul dintre locuitorii din Tyratoll nu ştia de unde şi când venise în localitate. Cândva s-au pomenit cu el aici. Atunci nu era nici chiar atât de bătrân şi nici chiar atât de gras ca acum. Încă îşi mai câştiga existenţa muncind… Apoi îmbătrânise şi se îngrăşase atât de mult încât abia se mai putea deplasa – era ca şi paralizat. Nu mai putea munci. Oamenii îi aduceau mâncare şi băutură în cantităţi îndestulătoare.
Era privit, i se adresau câteva cuvinte de compătimire şi... atât. Totuşi s-a găsit până la urmă şi un om care s-a apropiat de el, l-a privit cu compasiune, l-a ajutat în câteva împrejurări dificile, până când i-a câştigat încrederea. Omul acesta era înalt, uscăţiv, cu părul cărunt şi i se zicea Tom Lunganul. Îl vizita zilnic şi îl ajuta cum putea şi cu ce putea. Lorni îi povestea lui Tom Lunganul că era chinuit de vise.
Şi în fiecare vis apărea un om care îl îngrozea, îl tortura !... Apărea un om de care se temea cumplit !... În rest, nu simţea nimic... Decât că îi era foame şi sete...
Pe zi ce trecea devenea tot mai gras... Se deformase...
Cu greu se mai puteau recunoaşte capul, membrele, trunchiul... Era paralizat...
Trăia ca o plantă, stătea ţintuit, încremenit. Şi totuşi Tom Lunganul avea grijă cu conştiinciozitate de acest... om nefericit... Unii savanţi, erau de părere că depăşise cu mult o tonă în greutate... Medicii şi chirurgii care l-au vizitat şi l-au consultat, erau uimiţi... Un doctor a declarat:
" Nu se mai poate face nimic pentru el, medicina este neputincioasă...
Este un caz ieşit din comun... Un caz care trebuie cercetat..."
Dar lui Lorni nu-i păsa. Continua să mănânce, să bea, să îl viseze pe acel om de care se temea cumplit şi... continua să crească...
Iar Tom Lunganul continua să îl îngrijească... »

♦

Tocmai mă pregăteam să ies din apartament şi să trimit povestirea spre publicare la revista *" Ficţiunea ",* când am auzit sunetele stridente ale soneriei. M-am apropiat de uşă, am deschis-o, iar în faţă mi-a apărut un om înalt, uscăţiv, cu părul cărunt.
În spatele omului, la o anumită distanţă, se găsea, într-un camion, ceva imens, de formă neregulată, semănând vag cu un om... cu un om gigant !...
După o secundă de tăcere, am auzit distinct, o voce slabă, piţigăiată...
Era acel om gigant care mă întreba :

" *De ce ne-ai creat ? De ce ?... Cu ce drept ne-ai creat ?… Şi de ce îmi apari mereu în vis ? De ce mă faci să sufăr ?…"*

Apoi o ceaţă de culoare verde, care venea de pretutindeni, învălui camionul şi pe cei doi... oameni... Apoi ceaţa s-a îndesit până când a cuprins împrejurimile...

Nu mai vedeam nimic decât... ceaţa verde... Am închis uşa şi m-am trântit pe canapea... Apoi, multă vreme, nu am mai ştiut nimic, nimic, nimic…
După un timp, am trimis manuscrisul conţinând povestirea ” Misterul lui Lorni ” la revista ” Ficţiunea ” , pentru a fi publicată...

♦

După foarte mult timp de la această întâmplare, într-una din zilele anului 2009, am aflat de la televizor despre cazul unui om care se îngrăşase foarte repede şi ajunsese să cântărească peste trei sute de kilograme ! Omul aproape că nu se mai putea mişca ! A mărturisit că începuse să se îngraşe după ce citise o povestire, intitulată... ” Misterul lui Lorni ”...

LUMEA FANTASMELOR...

" *Triumful suprem al raţiunii este de a-şi pune la îndoială propria ei validitate.* "
MIGUEL DE UNAMUNO Y JUGO

Următoarea ficţiune a fost inspirată de o întâmplare petrecută acum doisprezece ani şi a fost scrisă atunci. În iunie 1985, mama a suferit o embolie pulmonară, fiind internată la Spitalul de Urgenţă. A fost salvată datorită intervenţiei prompte şi competente a medicilor de aici… Iată ceea ce am scris atunci…

Aş face orice pentru mama...

Am fost în concediu să revăd casa părintească, în care m-am născut şi am copilărit. Am revăzut-o în depărtare aşa cum o ştiam... O casă obişnuită, din cărămidă, cu acoperişul din tablă, cu hornurile mari. M-am apropiat…
Un simţământ ciudat, nedefinit, o senzaţie copleşitoare a curgerii timpului, m-a cuprins. Am stat aşa câteva minute. Apoi am intrat pe poartă, în curte şi am străbătut cărarea ce ducea spre uşă. În dreapta cărării era vechiul leagăn, în stânga erau cei doi cireşi şi un cais în care mă suiam când eram copil… Apropiindu-mă de uşa casei m-am uitat la ceas... Era ora patru după amiaza. Am intrat apoi în casă, copleşit de amintiri…
M-a întâmpinat un aer închis, cu miros de mucegai şi un întuneric profund. Am fost nedumerit, deoarece afară era ziuă ! Lumina zilei intra pe ferestre şi ar fi trebuit ca şi înăuntru să fie lumină ! M-am apropiat de ferestre bâjbâind şi le-am deschis larg… Şi totuşi în cameră domnea întunericul ! Am rămas nemişcat…
Nu mai ştiam ce să cred ! Ce anume oprea radiaţiile solare să intre pe ferestre şi să lumineze încăperea ?… Am scos bricheta din buzunar şi am aprins flacăra… Am zărit, într-un colţ al camerei, un copil. Stătea ghemuit…
Uitându-mă atent am… încremenit… Era chiar chipul meu de atunci, de demult, de când eram copil !

Cu un glas tremurat, am întrebat:
— Cine eşti tu ?
Copilul se uită la mine. Apoi, am auzit o şoaptă:
— Nu te recunoşti ?
— Să mă recunosc ? am întrebat uluit.
— Eşti… tu… tu ! şopti copilul. Eşti tu şi… tu sunt eu !…
M-am apropiat şi mai mult, am pipăit copilul care stătea nemişcat…
Am remarcat că la gât îi atârna un medalion… L-am luat şi m-am uitat atent… Era medalionul pe care mi-l pusese cândva la gât bunica…
Să fie adevărat ? I-am luat mâna şi m-am uitat... Era un semn acolo, la încheietura mâinii stângi, semn pe care îl am şi… acum… Eram descumpănit…
— Aşteaptă puţin, şopti copilul…
Îmi întinse un plic.
— Ia plicul… Conţine o hârtie pe care este scris ceva… Citeşte… Pleacă !...
Flacăra brichetei se micşoră tot mai mult, până când dispăru, în cele din urmă… Stăteam în acel întuneric profund, crezând că trec veacuri… Şi deodată, am văzut lumina !… Dintr-o dată ! Lumina ţâşnea prin ferestre ! M-am uitat la ceas… Timpul parcă se oprise. Nu trecuse nici măcar o secundă de când privisem cadranul ceasului ultima dată… Şi totuşi, ceasul funcţiona !… Am ieşit din cameră, având un sentiment de perplexitate…
Am plecat, am hoinărit, apoi am intrat agitat într-o cafenea, m-am aşezat la o masă, am scos hârtia din plic şi am citit…

" *Iată despre ce este vorba… Cunoşti foarte bine faptul că mama a avut un infarct, că vreo câteva zile a zăcut între viaţă şi moarte acolo, pe patul de la secţia Reanimare a Spitalului de Urgenţă… De aici drumurile noastre, dacă pot spune astfel, s-au despărţit… Până atunci eram contopiţi unul în altul, constituiam o singură persoană, o singură fiinţă vie… Drumul meu a fost şi încă este, altul…*
Mama nu a supravieţuit. A murit… Mult timp am fost năucit, stupefiat !
Nu era drept !… Aş fi vrut să fac orice, absolut orice, chiar şi să întorc timpul înapoi pentru a o readuce la viaţă ! Într-o noapte, hoinărind disperat pe străzi, am zărit un obiect… Era o sferă ce răspândea o lumină intensă, albastră, apoi verde, apoi roşie, apoi galbenă… Am fixat cu ochii larg deschişi obiectul… Îl priveam şi parcă eram hipnotizat !… Aş vrea, mi-am spus, aş vrea să mă pot întoarce în timp şi să pot să o salvez pe mama ! Ah, pare atât de copilăresc… Şi totuşi, în naivitatea mea, repetam mereu şi mereu că vreau să o salvez, repetam aceasta cu disperare ! Dacă i-aş fi putut efectua masajul cardiac la momentul potrivit, aş fi putut să o salvez ! Deodată, nu ştiu ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat, a fost ca şi când aş fi fost mort, se făcu ziuă, brusc… Şi am ştiut că mă întorsesem în timp, revenisem exact în momentul când mama încă mai trăia şi era la spital… Am alergat la Spitalul de Urgenţă, am luat un halat şi m-am furişat la secţia Reanimare. Acolo, din fericire, în acel moment, toate cadrele medicale lipseau. M-am îndreptat spre patul în care stătea mama nemişcată şi am început să îi fac... masaj cardiac… Îşi revenea văzând cu ochii… Apoi, auzind paşi pe coridor, am plecat în grabă… Câteva ore am hoinărit pe străzi…
Te-am văzut sau… m-am văzut… nici nu mai ştiu cum să mă exprim… Apoi am înţeles că mama era salvată… Era în afară de orice pericol… M-am întors apoi la obiectul acela straniu care, ciudat, rămăsese în acelaşi loc… L-am privit fascinat… Şi m-am

gândit, aşa deodată, că aş vrea să mă văd copil… Şi… m-am trezit în vechea casă, văzându-mă pe… mine însumi, copil !...
Am găsit un plic, hârtie şi stilou şi am scris… Asta este tot… Adio !… "

Bineînţeles că după ce am terminat de citit, am fost stupefiat, descumpănit, nu ştiam ce să cred. Mă gândeam în fel şi chip… Ce a fost obiectul acela sferic ?
Cum de l-am întâlnit? Cum de a apărut ? Nu pot decât să presupun că… a apărut datorită unui fenomen exotic, paranormal…
Am vrut cu ardoare, cu maximă intensitate să se întâmple ceva, să se producă ceva, să fac ceva să o salvez pe mama !… Am crezut din tot sufletul, cu disperare, că o să se întâmple ceva şi… s-a produs !… Obiectul acela straniu s-a materializat pur şi simplu !… Şi nu numai atât, dar a provocat şi alte efecte – călătorii în timp, dedublări…

✱

Au trecut doisprezece ani de atunci… În iunie 1997 mama a avut o sincopă cardiacă… La ora patru dimineaţa m-a strigat, spunându-mi că îi este rău, după care nu a mai spus nimic, a devenit lividă, respiraţia a încetat, ca şi bătăile inimii… Tremuram din tot corpul, dar am avut prezenţa de spirit să îi fac… masajul cardiac ! Şi-a revenit apoi… După un timp, mi-am adus aminte de ficţiunea scrisă acum doisprezece ani şi am fost foarte surprins… Era un amestec de ficţiune şi realitate, iar ceea ce era comun, era… masajul cardiac !...

✱✱✱

Dar aceasta nu a fost singura… coincidenţă. În aprilie 1982 am scris o altă ficţiune care, ulterior, a avut o anumită corespondenţă cu ceea ce s-a întâmplat în realitate, respectiv explozia centralei atomoelectrice de la Cernobâl, din 26 aprilie 1986.
Iată acea ficţiune…

Cum a fost posibil ?

Alino Holdar, un om de vreo treizeci şi cinci de ani, înalt, un tip astenic, predispus la stări depresive, suferea de cancer. Fusese supus unor investigaţii medicale complexe, printre care se numărau şi observaţiile psihiatrice, iar doctorul psihiatru Teasmeic îl studia atent, discutând îndelung cu Alino. De asemenea, în urma acestor investigaţii, se stabilise că singura modalitate pentru distrugerea tumorii canceroase, era iradierea la betatron. Betatronul este, după cum se ştie, un accelerator de particule, folosit pentru producerea unor electroni cu o mare energie cinetică. Aceşti electroni erau folosiţi, aşadar, pentru distrugerea tumorii canceroase. Era tocmai ziua în care urma să fie supus tratamentului, respectiv impactului cu electronii proveniţi de la betatron, pentru distrugerea tumorii. În drum spre sala betatronului, îi povestea doctorului Teasmeic, care încerca să îl încurajeze, ultimul vis pe care l-a avut cu puţin timp înainte de a se trezi din somn...

" *Se făcea că locuiam undeva, departe. Se făcea că eram colecţionar de… ciudăţenii. Ciudăţeniile le ţineam într-o magazie, unde erau îngrămădite, spre exemplu, nenumărate ceasuri care aveau diverse forme şi mărimi, aparate de radio vechi, care funcţionau continuu, plante stranii, vietăţi cu tentacule care se devorau cu ferocitate… În visul meu, mă aflam în magazie. Aparatele de radio, vechiturile acelea, transmiteau muzică… La un moment dat, muzica încetă şi vocea unui crainic, relata că a explodat, nu ştiu ce, la o centrală nuclearoelectrică din apropiere şi că pericolul de contaminare radioactivă era iminent…*

Vietăţile care se devorau, fugeau care încotro, cu membrele lor scârboase…
Când m-am trezit, eram transpirat şi tremuram din tot corpul şi îmi mai răsuna încă în creier o bubuitură colosală şi încă mai vedeam înapoia pleoapelor o imensă sferă de foc ! Asta a fost…"

Doctorul Teasmeic, a încercat să îl liniştească, spunându-i că i-a fost teamă de tratament, de iradierea cu fasciculul de electroni care va urma, dar că tratamentul acesta îi va face bine, fiind fără dureri… Tocmai intrau în sala betatronului. Luminile lămpilor şi a detectoarelor de radiaţii clipeau. Abia au păşit în sală, că se şi auzi un sunet pătrunzător: sunetul alarmei ! Soneriile, declanşate de detectoarele de radiaţii sunau continuu… Era un semn că în sală pătrunsese o sursă puternică de radiaţii ! După ce au trecut primele momente de emoţie, s-a stabilit şi cine era sursa de radiaţii... Era Alino Holdar !... În timp ce Alino Holdar se prăbuşea pe podea, în depărtare, de undeva dintr-o cameră, de la un radio, se auzea vocea unui crainic...

"*… aşa încât în urma formidabilei explozii a centralei nuclearoelectrice care a avut loc acum câteva zeci de minute, localitatea a fost complet distrusă… Se depun eforturi titanice…"*

✱

Aceasta a fost ficţiunea scrisă în aprilie 1982… Ulterior, la data de 26 aprilie 1986, a avut loc explozia centralei atomoelectrice de la Cernobâl !…

Ce pot să mai spun ? Îmi sunt cunoscute demult fenomenele paranormale – clarviziunea, premoniţia… Totuşi, nu a fost vorba de aşa ceva, în aceste cazuri şi în altele, fiindcă… NU ŞTIAM, NU ERAM CONŞTIENT CĂ SE VA ÎNTÂMPLA CEVA, am crezut că erau ficţiuni şi nimic mai mult !
Cred că ficţiunea este influenţată de realitate, dar că şi realitatea poate fi uneori influenţată, într-un fel, de ficţiune.
Poate că sunt situaţii când ficţiunea devine realitate şi… realitatea devine ficţiune, însă nu se ştie de ce şi când are loc transformarea, de cele mai multe ori se află atunci când evenimentele s-au consumat, nu mai înainte… Este oare posibil ca orice om să trăiască şi într-o realitate virtuală sau fictivă care să se intersecteze şi să se contopească, uneori, cu ceea ce numim realitate obiectivă, astfel încât să nu se mai deosebească ?
Sau, în definitiv, totul nu a fost decât o… **incursiune în lumea viselor** ?

Septembrie 1997

Texts in English

PREFACE

Each of us has a UNIVERSE of his own, where he lives and moves and where he develops his activities. Yet, there are also many people living in more than one UNIVERSE, passing easily from one UNIVERSE to another. I am one of those many people myself. The most important issue at stake is to communicate something to the others also, thoughts, ideas or feelings… Even though this is very difficult to accomplish, however, I attempted to display some of the UNIVERSES I have lived in…

All the best,

Dr. Chem. Constantin M. BORCIA

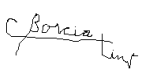

Redaction : 1984 – 1986; 1991- 1999; 2004-2010

☑

HOW WAS THIS POSSIBLE ?

Alino Holdar, a man of thirty-five, tall, asthenic type, prone to depression, suffered from a cancer in the duodenum region. Had been subjected to complex medical investigations, including observations included the psychiatric and psychiatrist Dr. Teasmeic study it carefully, talking at length with Alino. Also, after such investigation, it determined that the only way to destroy the tumor was the betatron irradiation. Betatron is known as a particle accelerator used for producing a large electron kinetic energy. These electrons were used, therefore, to destroy the tumor. It was just day to be subject to treatment that impact with electrons from the betatron, to destroy the tumor. On the way betatron room, his doctor Teasmeic story, trying to encourage the last dream he had shortly before waking up from sleep ...

"It was that I lived somewhere far away. It was ... I was collector of oddities. Peculiarities keep them in a warehouse, where they were stacked, for example, countless hours that were different shapes and sizes, old radios, which operate continuously, strange plants, creatures with tentacles that devoured with ferocity ... In my dream, I was in the shed. Radios, junk ones, conveying the music ... At some point the music stopped and an announcer's voice, telling it exploded, I do not know why, at a nuclear plant nearby and that the danger of radioactive contamination was imminent ... Creatures that devoured, fled to where, with their limbs disgusting ...

When I awoke, I was sweating and shaking of my body and I still resonate in the brain yet and still a huge bang behind eyelids I saw a huge fireball! That was ... "

Teasmeic doctor tried to reassure him, telling him that he was afraid of treatment, electron beam irradiation to come, but it will do good treatment, being without pain ... just enter the room betatron. Lamps and lights blinked radiation detectors. Have just walked into the room, and heard that shrill sound: sound the alarm! Ringtones, triggered radiation alarms sounded constantly ... It was a sign that the room entered a powerful source of radiation! Once past the first moments of excitement, was established and who was the source of radiation ... Alino was Holdar! ... While Alino Holdar collapsed on the floor in the distance, somewhere in a room, from a radio, an announcer's voice could be heard ...

"... From so formidable nuclear power plant explosion that took place few minutes ago, the town was completely destroyed ... The titanic endeavor ..."

☑

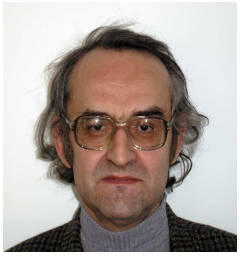

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;
Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;
doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments", *21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach"- *21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**

BORCIA,**C**., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"–IPSI,Venice, **2004**, Curierul de Fizica, Nr. 53, iunie **2005.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Bucureşti, **2005.**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Bucureşti, **2005.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA,C:"Chemarea stelelor (poezii existenţiale şi însemnări)", Editura Printech, Bucureşti, România, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA,C:"Tentatia Necunoscutului (proză ştiinţifico fantastică)" Editura Printech, Bucureşti, România, ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINUL VIEŢII ÎN UNIVERS (ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC)", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)**"** , Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-3, **2010**

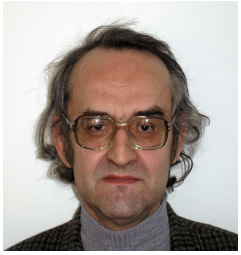

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry – 2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments*", 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach*"- 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,**C:** GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",

*The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

BORCIA, C., *: - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, **2004,** Courier Physics, no. 53 June* **2005.**

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005.**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-465-1

BORCIA, C:"Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)" , ", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "*BEYOND THE EPHEMERAL WORLD* (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

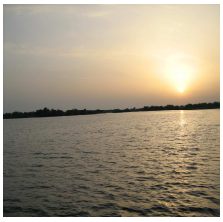

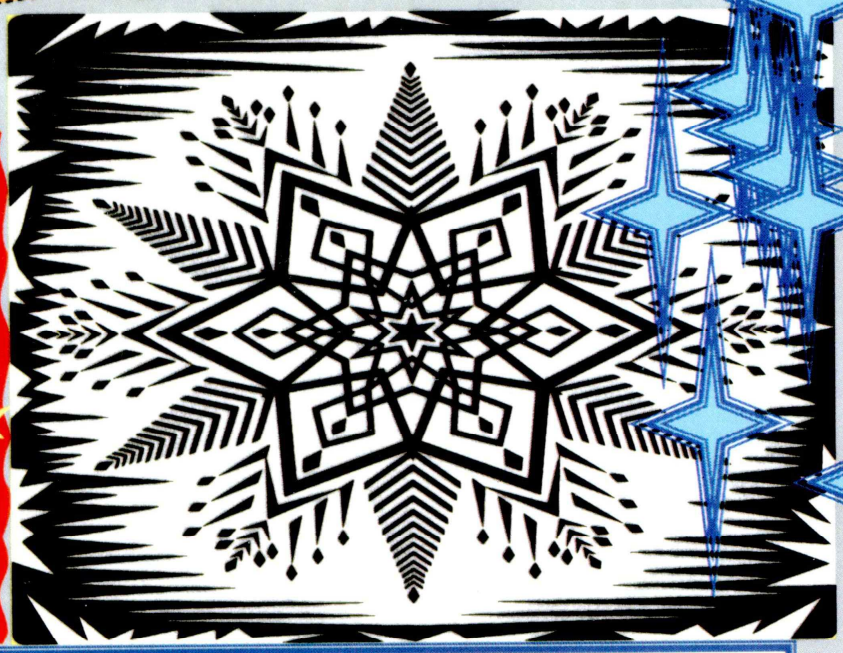

Alte cărţi

- ⇒ **"Moartea şi supravieţuirea - între certitudine şi ipoteză" – eseu**
- ⇒ **"Chemarea stelelor" - proză fantastică, poezii existenţiale şi însemnări**
- ⇒ **"Societatea fără principii" – scenete umoristico-absurde**
- ⇒ **"Tentaţia necunoscutului" – proză ştiinţifico-fantastică**
- ⇒ **"Universuri imaginare" – ficţiuni**
- ⇒ **"Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie" - eseu ştiinţifico-fantastic**
- ⇒ **"Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde**
- ⇒ **"Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică**
- ⇒ **"Destinul vieţii în Univers " – eseu ştiinţifico-fantastic**
- ⇒ **"Universul, viaţa, conştiinţa - între adevăr şi iluzie" – ipoteze**

Poate că sunt situaţii când ficţiunea devine realitate şi... realitatea devine ficţiune, însă nu se ştie de ce şi când are loc transformarea, de cele mai multe ori se află atunci când evenimentele s-au consumat, nu mai înainte... Este oare posibil ca orice om să trăiască şi într-o realitate virtuală sau fictivă care să se intersecteze şi să se contopească, uneori, cu ceea ce numim realitate obiectivă, astfel încât să nu se mai deosebească ? Sau, în definitiv, totul nu a fost decât o... **incursiune în lumea viselor** ?

ISBN 978-606-521-619-8
9 786065 216198